

SJORS

13 oktober 1962
VERSCHIJNT WEKELIJKS

Nr. 41

van de Rebellenclub

WANDELKAART



Grote

en kleine mensen

Bericht aan alle dames en heren. Zo juist aangekomen uit Frankrijk en te bezichtigen in het gebouw „De Waaier" een reus, geboren in Saksen, twee en een halve meter lang. De reus kan bekeken worden van tien uur 's morgens tot acht uur 's avonds. Hij blijft slechts korte tijd in Londen, waarna hij naar Nederland vertrekt."

Aldus luidde de tekst van een strooibiljet, dat in mei 1730 door vele Londenaren werd ontvangen. Het ging over Maximiliaan Miller, een Leipziger van geboorte, die ook al door het Franse hof was „bezichtigd". Door de koning nog wel. Half Londen vereerde deze man met een bezoek. Zijn hand was drie decimeter lang en zijn langste vinger ruim twee decimeter. Miller kleedde zich op zijn Hongaars. In zijn rechterhand had hij een gouden staf en zijn linker rustte op het gevest van een kolossaal zwaard. Met grote waardigheid schreed de reus over het toneel.

Heel oud is hij niet geworden; op zestigjarige leeftijd is hij in Londen overleden.

De Londenaars van die tijd waren wat grote mensen betreft wel het een en ander gewend. Enkele jaren tevoren vergaapten ze zich aan een Ierse reus, Edmund Maloon geheten, die nog een paar koppen groter was dan Miller en de drie meter ruim haalde.

Koning-stadhouder Willem III ontving in november 1699 in zijn paleis in Londen de reus William Joyce. Buitengewoon lang was deze man en tevens buitengewoon sterk. Hij bond bijvoorbeeld een koord om zijn middel; aan het andere eind daarvan zat een zogenaamde „boom" met twee armen, waartussen een paard gespannen werd. Maar hoe hard het dier ook trok, het kreeg Joyce geen centimeter van zijn plaats, zelfs niet toen de koning het persoonlijk een tik met de zweep gaf. Aan het eind van de voorstelling trok meneer Joyce een flinke boom met wortels en al uit de grond...

Niet alleen erg grote, maar ook erg kleine mensen hebben soms bekendheid gekregen. In vroeger jaren hielden zij de koningen vaak gezelschap. Koning Karel I van Engeland, die van 1625 tot 1649 regeerde, had er een, die Richard heette. Toen deze Richard met het dwergje Anna trouwde, gaf de vorst hun een heel kostbaar diamanten ringetje cadeau. Richard was maar drie voet lang, dus nog geen meter, en zijn vrouw stak amper een centimeter boven hem uit. Vader Richard en moeder Anna kregen negen kinderen, die hun ouders allemaal boven het hoofd groeiden, want dwergen waren er niet bij.

Een andere dwerg aan Karels hof heette Jeffrey. Hij maakte op een vreemde manier kennis met zijn koninklijke meester. Even voor een groot diner aan het hof had de kok hem in een koude pudding van meer dan gewone afmetingen gestopt. Zijne Majesteit en zijn hoge gasten keken verrast op, toen er bij het nagerecht plotseling een dwerg uit het gebak stapte. Het leuke was dat Jeffrey voortaan aan het hof mocht blijven. Zijn beste vriend werd de reus James, die portier was van het koninklijk paleis. De twee maakten vaak samen wandelingen en als Jeffrey dan moe werd, mocht hij in de jaszak van de reus uitrusten. De beroemde Engelse schrijver Walter Scott schreef: „Jeffrey is heel erg klein, maar het is volstrekt geen lelijk kereltje."

Jeffrey heeft heel wat avonturen beleefd. Hij viel onder andere eens in handen van zeerovers. Ze verkochten hem als slaaf en het duurde vele jaren eer hij Engeland terugzag. Daar kreeg hij ruzie met een zeer voornaam heer, een lord. Hij daagde hem uit voor een gevecht te paard. De lord moest om die uitdaging lachen en voor de grap wapende hij zich met een waterspuitje. Jeffrey wond zich daar zo over op, dat hij zijn pistool trok en de lord ernstig verwondde. Daardoor kwam hij in de gevangenis terecht.

Tenslotte moeten we nog een beroemde dwerg noemen, die bij de Engelsen de naam „Tom Thumb", dat is Kleinduimpje, had. Hij was geboren in Amerika, groeide tot aan zijn dertiende jaar door, maar bleef op die leeftijd steken. Ook deze Tom Thumb werd een bezienswaardigheid. Toen hij later naar Engeland overgestoken was, werd hij zelfs door koningin Victoria op het paleis ontboden. De dwerg ontmoette de vorstin in gezelschap van generaal Wellington. Als geschenk kreeg hij een parelmoeren sieraad, dat kunstig bezet was met robijnen. Er prijkten twee letters op: V.R., de beginletters van Victoria Regina (koningin Victoria).

In Parijs werd Tom Thumb ontvangen door de toenmalige koning, Louis-Philippe. In Spanje mocht hij tijdens een stieregevecht in de koninklijke loge zitten naast koningin Isabelle. De Spanjaarden vooral overlaadden kleine Tom met geschenken.

De tijd dat erg grote of erg kleine mensen overal aangegaapt werden en als een vermakelijkheid of bezienswaardigheid golden is gelukkig al lang voorbij. Tenslotte zijn ook zij doodgewone mensen en kunnen ze er niets aan doen dat ze een beetje onder of boven de maat zijn.

Map en Moppie

















De man van staal

TED, KEN EN ARCHIE WAREN IN INDIA. ZE MAAKTEN JACHT OP EEN GEVAARLIJKE TIJGER, MAAR TOEN HET DIER HUN ONTSNAPTE, KREGEN ZE TE MAKEN MET EEN GROEP RAZENDE INLANDERS.














DE WOEDE VAN DE DORPELINGEN WAS AL GAUW BEKOELD.
DE IJZEREN MAN IS ONZE VRIEND, ANDERS ZOU HIJ ONS NIET BEVRIJD HEBBEN.
GELUKKIG, HET PLAN IS GELUKT!


TED LIET ARCHIE DE INLANDERS HELPEN, TERWIJL HIJ EN KEN MET DE HOOFDMAN SPRAKEN.
HET IS NIET VOOR HET EERST DAT ONBEKENDEN EEN GEVAARLIJKE TIJGER, DIE WIJ WILDEN DODEN, IN BESCHERMING NEMEN!


LANGZAAM VERVOLGDE DE HOOFDMAN:
ONZE JAGERS WERDEN GEDOOD EN AAN DE VOETSPOREN ZAGEN WIJ DAT ZIJ DOOR MENSEN GEDOOD WAREN!


EN TOEN HET AVOND WERD...
STOOK HET VUUR MAAR HOOG OP, WANT ER ZWERFT OOK NOG EEN BEER IN DE BUURT ROND!
EEN BEER, ZEGT U?


OPEENS KREEG TED EEN IDEE.
ARCHIE
MISSCHIEN KUNNEN WE NU DIE GEHEIMZINNIGE ONBEKENDEN TE PAKKEN KRIJGEN! DAARVOOR HEB IK EEN BEREHUID NODIG!


DE VOLGENDE MORGEN GINGEN ZE VROEG OP WEG.
MOET U GEEN GEWEREN MEENEMEN, SAHIB?
NEE, WANT GEWEERSCHOTEN ZULLEN ONZE VIJANDEN WAARSCHUWEN!


DEZE KANT UIT. DE BEREN KOMEN UIT DE BERGEN HIERHEEN OM HONING TE ZOEKEN.


EEN PAAR UUR LATER ZAGEN ZE EEN ZWARTE BEER.
DAT IS NIET HET MONSTER WAAR WE NAAR ZOEKEN.
ARCHIE
ZOUDEN ER DAN NOG GROTERE ZIJN?


EVEN LATER WEERKLONK EEN LUID GEKRAAK VAN TAKKEN EN DAAR STOND EEN ENORME BEER.
ARCHIE
TED, KIJK UIT! ALLE MENSEN, WAT EEN REUS!


EVEN WAS TED VERLAMD VAN SCHRIK. TOEN BRACHT HIJ ARCHIE IN ACTIE, MAAR...
ARCHIE VALT! WE ZIJN EEN PROOI VAN DAT MONSTER!

De roep van het circus









DEBBIE BEGREEP MAAR AL TE GOED WAT DIT VOOR HET CIRCUS BETEKENDE. HET ZOU MOEILIJK ZIJN EEN NIEUWE LEEUWENTEMMER TE KRIJGEN EN ZO LANG DIE NIET GEVONDEN WAS, ZOU HET HELE NUMMER ACHTERWEGE MOETEN BLIJVEN.




VLUG RENDE ZE NAAR DE LEEUWEN.
BEN, JIJ KENT DE LEEUWEN GOED. WELKE IS DE TAMSTE?
ZE ZIJN GEEN VAN ALLE ERG TAM, MAAR NINA IS NOG WEL DE RUSTIGSTE!
DAARNA GING DEBBIE NAAR HAAR BAAS.
MENEER MELWIN, MAG IK HET LEEUWEN-NUMMER OVERNEMEN?
JIJ, DEBBIE? MAAR JE HEBT NOG BIJNA GEEN ERVARING! NEE, DAT KAN NIET!


O, ALSTUBLIEFT! LAAT ME HET MET NINA PROBEREN!
NOU, GOED, ALS JE ZO AANHOUDT!


ALS ER IETS MIS GAAT ZIJN WE DIRECT BIJ JE!
WEES VOORZICHTIG, DEBBIE. NINA MAAKT EEN KALME INDRUK, MAAR JE WEET HET NOOIT MET LEEUWEN!


MET KLOPPEND HART STAPTE DEBBIE DE KOOI BINNEN EN TOEN...
DAAR KOMT NINA. O, IK HOOP MAAR DAT ALLES NU GOEDGAAT!


VOORZICHTIG SLUIPEND KWAM DE LEEUWIN NADERBIJ.
ZE LIET EEN GEBRUL HOREN EN DRUKTE ZICH TEGEN DE GROND, KLAAR OM AAN TE VALLEN.



door John Bancroft

met tekeningen van Herman Giesen

KORTE INHOUD: *James Steel en zijn neef Lindsay Perrin stellen in Bretagne een nader onderzoek in naar de reden, waarom hun vriend Raoul de la Faine veroordeeld en verbannen is. Volgens hen is hij onschuldig. Onderweg naar het kasteel van Raouls vader, Chasseloup, nemen ze een kijkje in een antiekwinkeltje. Tenslotte bereiken ze het kasteel, waar ze allesbehalve vriendelijk worden ontvangen door de dwerg Clopotte en meneer Benoît, een neef van de familie. Na een kort gesprek met Raouls vader en diens kleinzoon Paul vertrekken ze weer. Op de terugweg komen ze zonder benzine te zitten. Bij een kolenbrander, Jean-Louis Goujon, brengen ze de nacht door. De volgende morgen rijden ze terug naar hun hotel. Er wordt in de omgeving een jacht gehouden, waaraan ook Pierre de la Faine en meneer Benoît meedoen. Als Pierre met James en Lindsay wil spreken, wordt hij door Benoît daarvan weerhouden.*

Ik raad u aan, heren, u verder niet met zaken te bemoeien die u niet aangaan," beet Benoît hun toe met een stem, die trilde van woede. „Het wordt tijd dat de Engelsen eens begrijpen dat wij hun bemoeizucht niet op prijs stellen." Hij keek hen voor de laatste maal verachtelijk aan en verdween toen in dezelfde richting als Pierre. James en Lindsay keken hem na en hoorden hoe de geluiden van de jacht opnieuw in de verte verdwenen.

„Prettige figuur, niet?" zei James verbeten.

„Enfin, voor het geval de waarschuwing van gisteravond niet duidelijk is geweest, dan weten we het nu," zei Lindsay.

Het duurde een hele tijd voor James antwoordde. Hij keek voor zich en speelde afwezig met een takje. „Waarschuwing?" vroeg hij toen met een grimmig lachje. Hij keek zijn neef aan. „Ik weet niet zeker of het wel een waarschuwing was. Klonk het niet eerder als een uitnodiging?"

„Een uitnodiging?" herhaalde Lindsay stomverbaasd. „Waar heb je het nou over?"

„Misschien vind je mijn methode een beetje ongewoon," zei James nadenkend. „Maar het is zo duidelijk als wat dat Pierre zich ernstig ongerust over iets maakt. En het is ook duidelijk dat Benoît en de oude heer de la Faine alle mogelijke moeite doen om Pierre weg te houden van iedereen tegenover wie hij die ongerustheid kan uitspreken."

„Nou, en wat dan nog?" vroeg Lindsay op enigszins protesterende toon.

„Nou, als ik niet op de normale manier met Pierre in contact kan komen, dan maar op een abnormale manier. Ik probeer opnieuw op Chasseloup te komen. Ik móét Pierre te spreken krijgen."

Lindsay kon geen woord uitbrengen. Hij keek zijn neef alleen maar vragend aan. Na een tijdje vroeg hij ongelovig: „Dus je bent van plan op het kasteel in te breken?"

„Ja. Het is de enige manier, geloof ik."

„Je bent. . ." Lindsay grinnikte om het vreemde plan van zijn neef, maar tegelijkertijd wist hij dat James elk woord meende. James was er nu eenmaal de man niet naar om zich, als hij eenmaal een besluit had genomen, terug te trekken. Maar dat nam niet weg, dat Lindsay diep in zijn hart een doodgewone inbraak toch wel een beetje al te gortig vond. Hij dacht even na en vervolgde toen: „Wat doe je als Benoît je voor de derde keer in de wielen rijdt en je staat op te wachten om je aan de politie over te leveren?"

James keek zijn neef plotseling scherp aan. „Luister eens, Lindsay. Jij denkt, dat het geval-Raoul de la Faine een flinke kronkel in mijn hersens heeft gelegd, hè? Maar jij kent Raoul niet. Ik wél. Ik ben er steeds dieper van overtuigd, dat Raoul onschuldig is. Denk niet dat ik onverantwoordelijk te werk ga. Ik weet precies wat ik doe. En ik weet ook precies voor wie ik het doe. Dat is het verschil tussen jou en mij. Als dit een normaal geval was, zou ik ook normaal te werk gaan. Maar dit geval is níét normaal. Ik kan niet gewoon mijn gang gaan, terwijl ik weet, dat mijn beste vriend opgesloten zit op dat eiland. Ik móét iets doen, zelfs al loop ik daarbij grote risico's."

„Ik weet dat je niet van je stuk te brengen bent," gaf Lindsay toe. „En ik vond ook dat er een luchtje zat aan ons avontuur op Chasseloup gisteravond. Die Benoît schijnt de oude heer op de een of andere manier in zijn macht te hebben.

Maar zelfs áls dat zo is, dan lijkt het me toch een tikje gevaarlijk om je zo hardnekkig met deze zaak te blijven bemoeien. Waarom probeer je Pierre niet te schrijven — of misschien kun je hem vanuit het dorp opbellen."

„Maar je weet toch in welke positie Pierre verkeert. Benoît laat hem geen ogenblik alleen. Pierre zei net nog, dat hij nooit de kans krijgt om met iemand buiten het kasteel te praten. En nu Benoît weet dat wij Pierre te spreken proberen te krijgen, zal hij wel dubbel goed opletten."

„Hebben ze geen vrienden of kennissen buiten het kasteel?"

„Zoals Jacques Laniel ons gisteren al zei heeft Pierre het grootste deel van zijn leven in Algerië doorgebracht. Hij is pas sinds een paar maanden op Chasseloup."

Ze waren zo in hun gesprek verdiept, dat ze verrast werden door de komst van hun kleine gids. De jongen was doodop, maar zichtbaar tevreden over wat hij deze morgen allemaal had meegemaakt. Terwijl James zijn aanwijzingen voor de route naar Les Forges opvolgde, gaf hij intussen een geestdriftig verslag van de jacht, die hij van het begin tot het eind had meegemaakt.

Voor het vallen van de avond was er voor James en Lindsay eigenlijk weinig te doen. Daarom bleven ze maar wat rondhangen in en om de herberg. Na de lunch zaten ze een tijdje op de bank in de voortuin, terwijl ze luisterden naar het getjilp van de vogeltjes in de kooien tegen de muur. Na een uur ging James naar zijn kamer om een paar brieven te schrijven en Lindsay kocht in het dorp wat ansichtkaarten om naar zijn ouders en zijn vrienden te sturen.

James maakte zich intussen zorgen over Lindsay. Hij nam hem eigenlijk liever niet mee naar het kasteel. Maar zijn jongere neef was vastbesloten om met hem naar Chasseloup te gaan.

Treiterend langzaam verstreek de middag. Lindsay had het gevoel dat de wijzers van zijn horloge met stroop zaten vastgeplakt. „Ik wou dat het eindelijk eens tijd was om erop uit te gaan," mompelde hij rusteloos. Hij besloot die avond zijn linnen schoenen aan te trekken. De zachte zolen zouden veel minder lawaai maken dan zijn gewone schoenen.

Hij zuchtte verlicht toen ze eindelijk op weg gingen naar Chasseloup. James kwam op het idee om de waard van de herberg te zeggen dat ze die avond naar de bioscoop in Rennes zouden gaan. Omdat ze nu wat beter met de omgeving op de hoogte waren, reden ze naar Chasseloup via het gehucht Lambrun en parkeerden de wagen in een inham van een grote stapel ruw zaaghout, die niet ver van het meer lag opgetast. Dat zou bij eventuele voorbijgangers minder achterdocht wekken.


„Ik raad u aan, heren, u verder niet met zaken te bemoeien die u niet aangaan!"

Gelukkig was het nu meer bewolkt dan de vorige nacht en ging de maan schuil achter een dik wolkendek. Aan de overkant van het meer staken de omtrekken van het kasteel vaag af tegen de donkere lucht. Lindsay voelde zijn hart sneller kloppen bij de aanblik ervan. Zelfs James voelde zich vreemd gespannen. Hoe zouden ze ooit kunnen ontsnappen als hun komst niet onopgemerkt bleef? Chasseloup leek meer dan ooit op een raadselachtig, voorhistorisch beest, dat daar aan de overkant sluimerend de wacht hield.

„De boot," zei James plotseling. „Waar ligt de boot?"

Ze keken elkaar aan; ze wisten het geen van beiden. Gejaagd zochten ze tussen het riet langs de oever, maar de



Lindsay voelde zijn hart sneller kloppen bij de aanblik ervan.

boot vonden ze niet. „We kunnen wel inpakken als we dat ding niet vinden," mompelde James. Hij liep nog wat rond op de oever en zuchtte toen: „Nou, we zijn verloren."

Het klonk een beetje overdreven en daarom zei Lindsay: „Dat zijn we óók als we de boot vinden, want ik geloof nooit dat dat ding een tweede tocht over het meer overleeft."

„Ik hoop niet," begon James, „dat zij de boot ontdekt hebben. Als dat zo is, kunnen we wel zoeken tot we een ons wegen. Dan hebben ze hem natuurlijk meegenomen of verstopt."

Ze besloten nog één keer grondig rond te kijken en kort daarop slaakte Lindsay een gesmoorde kreet van vreugde. De boot lag nog op precies dezelfde plaats waar hij hem gisteravond had afgemeerd. Hij had zich alleen verkeken op de afstand, nu ze de plek van een andere kant waren genaderd.

Ze stapten zwijgend in, waarna Lindsay afstootte en zo geruisloos mogelijk begon te roeien. De riemen kraakten luid en Lindsay was ervan overtuigd, dat het gepiep van de dollen tot in de wijde omtrek duidelijk te horen moest zijn.

„We zullen zo ver mogelijk van het kasteel aan land gaan," zei James zachtjes, terwijl hij Lindsay de plaats wees die hij op het oog had. Het resultaat was dat ze bijna omsloegen. Te laat besefte James dat ze midden in een rieteilandje zaten. De boot schoof er met een flinke vaart in en de stengels braken met een droog geknap af. Geschrokken vloog een koppel waterhoentjes uit het riet weg. Lindsay kon de boot er niet roeiend uit krijgen. Hij moest gaan staan en proberen het vaartuigje er met een van de spanen uit te duwen. Een paar meter van de oever van het meer liep de boot tenslotte onwrikbaar vast en wat Lindsay ook probeerde, hij kreeg hem niet los.

„We moeten eruit," zei James. „Hoe diep is het hier?"

„Voor mensen met een normale lengte ongeveer tot kniehoogte. Voor jou tot aan je middel."

James negeerde het grapje. „Enfin, niks aan te doen. Je kunt beter natte voeten hebben dan koude." Terwijl de boot flink schommelde, stapte James voorzichtig overboord en begon wankelend naar de oever te waden. Lindsay volgde hem. Eenmaal aan land verscholen ze zich eerst onder een paar dicht bij elkaar staande bomen en gingen vandaar op weg naar het kasteel. Ook nu brandde er alleen licht in de grote kamer, waar ze hun eerste ontmoeting hadden gehad met meneer de la Faine. Hoe dichter ze het kasteel naderden, des te duidelijker hoorden ze een geroezemoes van stemmen.

James en Lindsay liepen naar de achterkant, waar ze een kleine binnenplaats aantroffen, die omringd was door bijgebouwen. Ze zagen nergens licht branden en daarom

probeerden ze de keuken binnen te gaan, maar de deur was afgegrendeld.

„Ik hoop dat ze hier geen honden hebben rondlopen," fluisterde Lindsay.

„Dat hoop ik ook," antwoordde James. „Maar ik denk het niet, anders hadden we ze gisteren al moeten zien." Met een hoofdbeweging beduidde hij Lindsay hem te volgen. Ze slopen langs een van de vleugels van het kasteel op zoek naar een mogelijkheid om binnen te komen, maar nergens zagen ze een deur. „Het begint erop te lijken, dat we de tactiek van de commandotroepen moeten toepassen," fluisterde James Lindsay in het oor.

„Hoe is die dan?" mompelde Lindsay. Wat hem betrof was het een hopeloze onderneming.

„Kijk. Zie je dat balkon daar op de derde verdieping? Ik ga proberen daar op de een of andere manier op te komen. Jammer dat we geen touw en een pikhaak bij ons hebben. Enfin, ik zal proberen langs die klimop naar boven te komen. Ziet er stevig genoeg uit."

„Zeg, het is wel een heel eind," zei Lindsay, die zich niet erg op zijn gemak voelde.

„Een andere manier om naar boven te komen is er niet," antwoordde James vastbesloten. „Het móét."

„En ik? Wat wil je dat ik doe?"

„Jij houdt hier beneden de wacht. Als ik je nodig heb, geef ik wel een seintje vanaf het balkon. Nou, maak je maar geen zorgen, hoor. Ik neem alleen maar even een kijkje daarbinnen..."

„Maar wat moet ik doen als je niet terugkomt?"

„Geen alarm, geen paniek," fluisterde James, terwijl hij met zijn handen onder de bladeren naar de takken van de klimop zocht. „Ik kom in ieder geval terug, al is het op mijn knieën. Tot zo."

De klimop begon zacht te ritselen en voor Lindsay goed en wel besefte wat er gebeurde, was James al een paar meter boven hem. Gespannen volgde hij de donkere schim tegen de muur, die meter voor meter omhoog kroop. Af en toe vloog er een verontwaardigd sputterende vogel uit de klimop weg. Eindelijk zag hij de gestalte van zijn neef ver boven zich over de balustrade van het balkon glippen en hij slaakte een zucht van verlichting.

„Voor mekaar," fluisterde James, terwijl hij het bekende gebaar met zijn duim maakte. „Ik ga naar binnen."

„Knap werk," mompelde Lindsay. „Hij heeft in elk geval bewezen dat hij sterke zenuwen heeft." Hij bleef ondanks de ernst van het ogenblik de humor van de hele onderneming zien. Misschien, dacht hij, wandelt mijn goeie neef wel pardoes iemands slaapkamer binnen. Die van de oude huishoudster bijvoorbeeld. Wat zou het mens gillen. De glimlach verdween onmiddellijk weer van zijn gezicht. Stel je voor dát het mens zou gaan gillen... Lindsay luisterde scherp. Hij hoorde hoe James boven hem aan de vensters morrelde en op de tast probeerde een deur te openen. Er kraakte iets en Lindsay begreep dat James erin geslaagd was de deur open te krijgen. Hij hoorde zijn neef naar binnen gaan. Daarna drongen er geen geluiden meer tot hem door.

Na een tijdje begon Lindsay zich knap te vervelen. Zijn voeten waren koud geworden en kriebelden onweerstaanbaar. Hij strekte zijn benen en bewoog zich voorzichtig in de richting van de verlichte ramen. Ze lagen om de hoek en hij besloot niet te ver te gaan en geen onnodige risico's te nemen. Hij hoorde duidelijk het geluid van stemmen, maar wat er gezegd werd kon hij niet verstaan. Hij herkende de stem van Benoît, maar de andere kon hij niet thuisbrengen. Niemand van het gezelschap scheen onraad bespeurd te hebben.

Lindsay ging weer onder het balkon staan en hoopte, dat James gauw iets van zich zou laten horen. Hij wierp een blik op zijn horloge en zag dat er intussen al twintig minuten voorbij waren. Hij keek naar de hemel en probeerde zijn bezorgdheid te onderdrukken. De wolken waren weggetrokken en vlak boven het bos zag hij duidelijk het sterrenbeeld van de Grote Beer. En die prachtige, schitterende ster daar, dat moest Sirius zijn, en daar, die met die roze gloed... Hij keek opnieuw op zijn horloge. Tien over tien. James was nu precies veertig minuten weg. Opeens maakte angst zich van hem meester.

Wordt vervolgd





De rommelpot

Een bladzijde waar van alles op staat

Plakbrief

Ik weet niet of jullie graag brieven schrijven, maar als je het eens „anders dan anders" wilt doen, dan hebben we hier een manier die je zeker leuk zult vinden. Let maar eens op. Je begint met het verzamelen van flink wat oude kranten en tijdschriften. Nu stel je op een kladje het briefje op dat je aan je vriend of vriendin wilt schrijven. Als dat klaar is, neem je de schaar en knip je uit de verschillende kranten (liefst uit de advertenties en uit de koppen) de woorden die je voor je brief nodig hebt. Je krijgt natuurlijk woorden in allerlei verschillende lettersoorten, maar dat is juist de

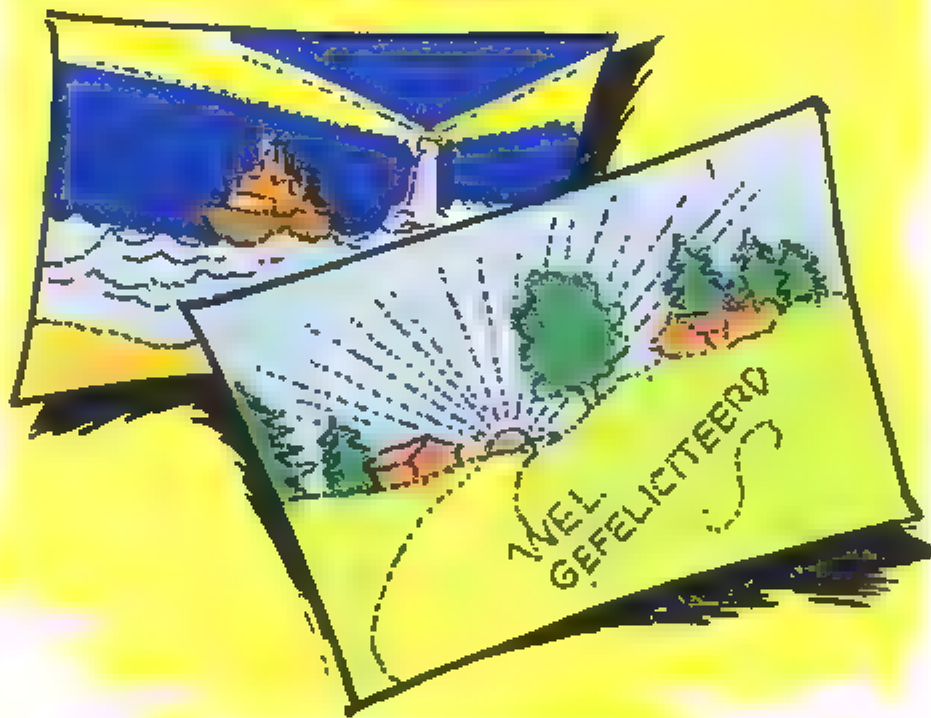


bedoeling. Als je alle woorden hebt uitgeknipt, neem je een vel blanco papier, plakt daarop de uitgeknipte woorden in de goede volgorde en je plakbrief is klaar. Reken maar dat je vriend of vriendin op zal kijken als hij jouw plakbrief thuisgestuurd krijgt. En als je niemand weet aan wie je zo'n brief kunt sturen, stuur er dan maar een naar mij!

Zelf ansichtkaarten maken

Als je geen zin hebt om lange brieven te schrijven of te „plakken", maak dan zelf eens een ansichtkaart; ook daar zul je succes mee hebben. Ansichtkaarten kun je op vele manieren maken, maar het eenvoudigste is wel de prikmanier.

Je begint met in een tijdschrift of krant een plaatje te kiezen, dat je geschikt lijkt als ansichtkaart, bijvoorbeeld een plaatje van een bloem, een jongen, een meisje, een paard of wat dan ook. Dit plaatje knip je uit en legt het op een stuk stevig papier. Nu knip je uit het onderste



papier de vorm van het bovenste plaatje na, waarbij je erop moet letten dat de zaak niet gaat glijden. Daarna leg je de twee uitgeknipte stukken papier op elkaar op een zachte ondergrond, bijvoorbeeld een stuk board, en met een speld prik je de omtrekken van de tekening na. De gaatjes moeten tamelijk dicht bij elkaar zitten. Als je daarmee klaar bent, haal je de bovenste tekening weg en je ziet dat de voorstelling in gaatjes overgebracht is op het stuk blanco papier eronder. Als je wilt kun je de uitgeprikte tekening mooi inkleuren en je kunt er natuurlijk ook nog van alles bijprikken, zoals „Wel gefeliciteerd" of zo. De kaart stop je tenslotte in een envelop en stuurt hem naar degene voor wie hij bestemd is.

Rommelpotjes

Gast: „Wilt u mij morgenochtend om zeven uur wekken?"

Waard: „Zeker, meneer. Als u tegen die tijd even belt, kom ik naar boven en maak u wakker!"

„Goedemorgen, mevrouw. Ik ben de pianostemmer."

„Pianostemmer? Maar ik heb u helemaal niet nodig! Door wie bent u besteld?"

„Door uw buren!"

Twee trucjes, die altijd lukken

Neem een pak speelkaarten en deel die in twee stapeltjes, die je met de plaatjes naar beneden op tafel legt. Daarna zeg je tegen je partner: „We draaien ieder om de beurt een kaart om en ik voorspel je dat jij het eerst een kaart met een plaatje erop zult omdraaien!"

Nu ga je om de beurt een kaart omdraaien. Als de ander het eerst een kaart met een plaatje erop omdraait, heb je gewonnen. Kom je echter zélf het eerst een kaart met een plaatje tegen, dan leg je hem opzij met het plaatje naar beneden. Tien tegen één dat de ander nieuwsgierig wordt en wil weten wat dat voor een kaart is. Hij draait hem daarom om en. . . heeft verloren!

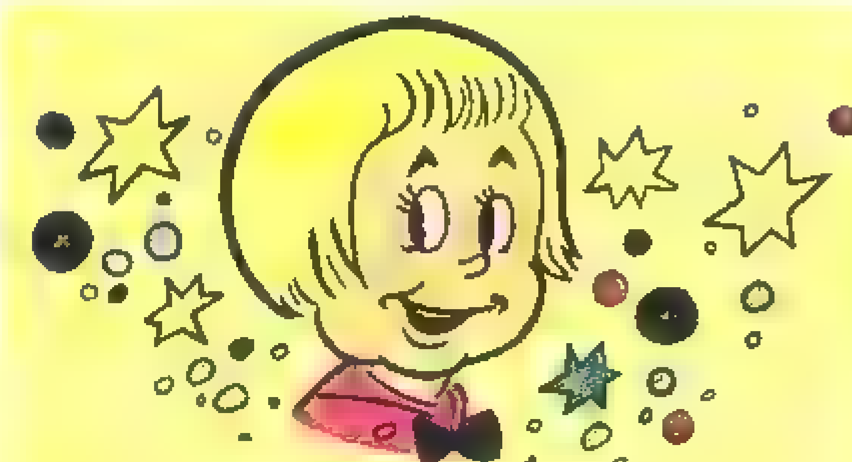
Zeg tegen je vriend dat je kunt hypnotiseren. Om het te bewijzen vraag je hem of hij dicht bij een muur wil gaan staan en wel zo, dat de zijkant van zijn rechterschoen de muur raakt. Als hij zo staat, vraag je hem of hij zijn linkerknie op wil heffen en een poosje in de lucht wil houden. Wat hij ook probeert, het zal hem nooit lukken! Als je namelijk zo dicht tegen een muur aan staat, heb je het gevoel of je been plotseling alle kracht verloren heeft. Je kunt niet met je schouder naar rechts veren en met geen mogelijkheid krijg je je linkervoet omhoog!



Luciferskunstje

Neem negen lucifers en probeer eens of je daarmee drie vierkanten en twee driehoeken kunt leggen. Het is niet moeilijk, maar je moet even weten hoe het moet. En denk erom: je mag de lucifers niet breken. Op bladzijde 30 kun je zien of je het goed hebt.

Veel plezier en tot de volgende keer!







Mmm, chocola van
binnen, suiker
van buiten... Smarties!
Zóóó veel, zóóó lekker,
zóóó veel kleuren...
Smarties! Om te bijten.
Om te zuigen.
Om uit te delen...
Smarties!

25ct per pakje

Smarties...lekker veel!

EEN ROWNTREE PRODUKT



BILLIE TURF

Het dikste studentje ter wereld













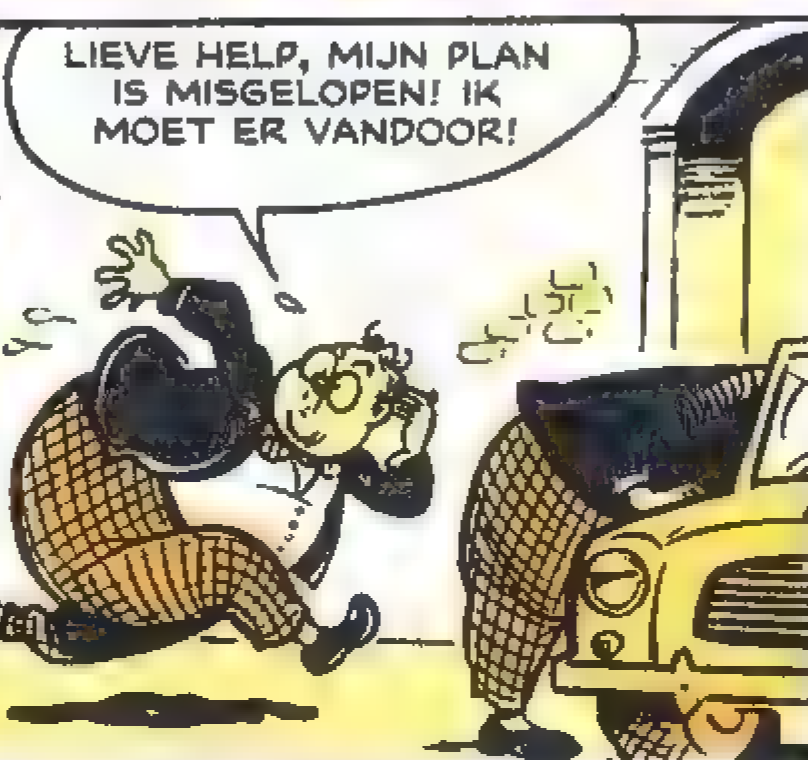


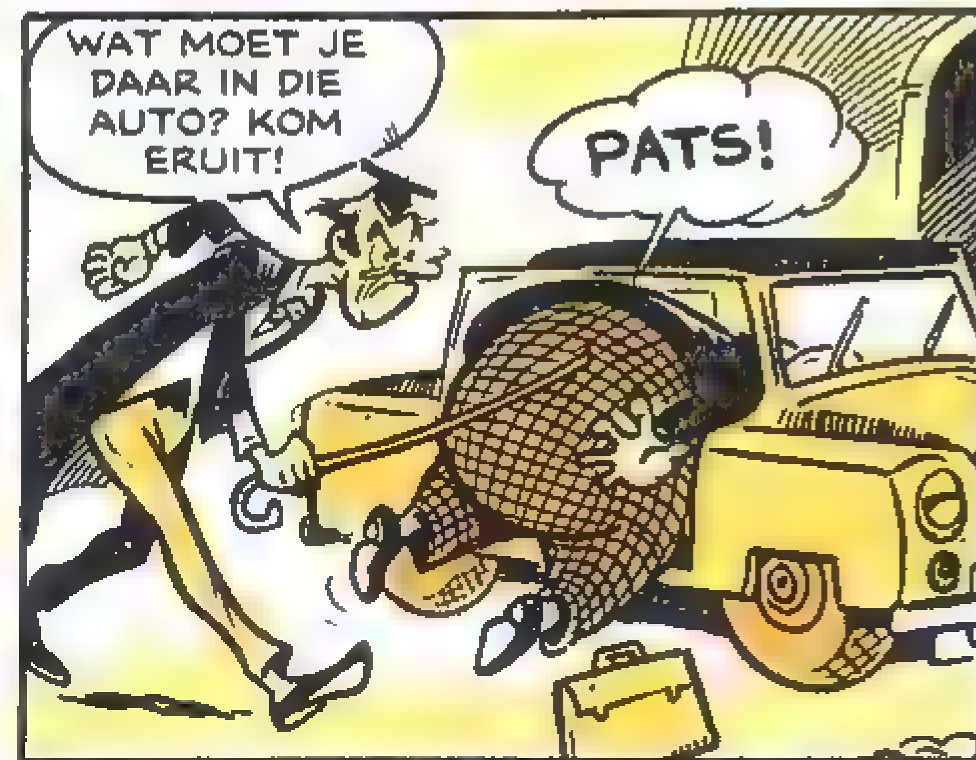












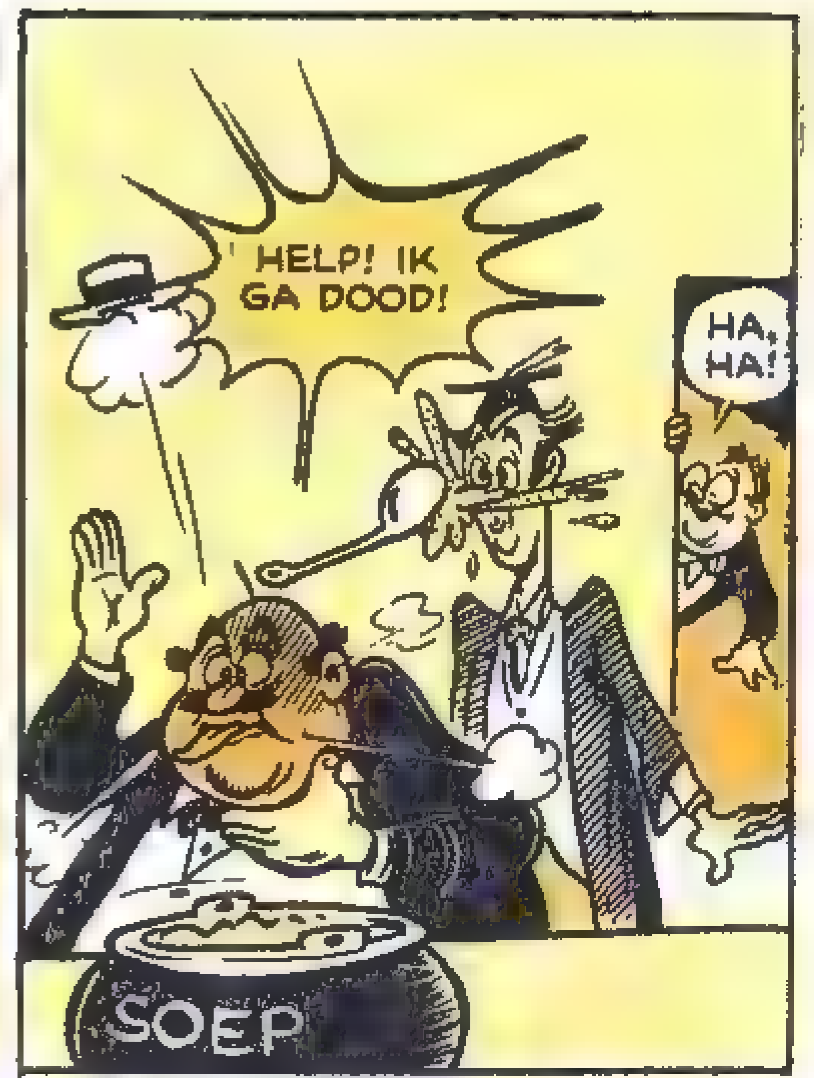
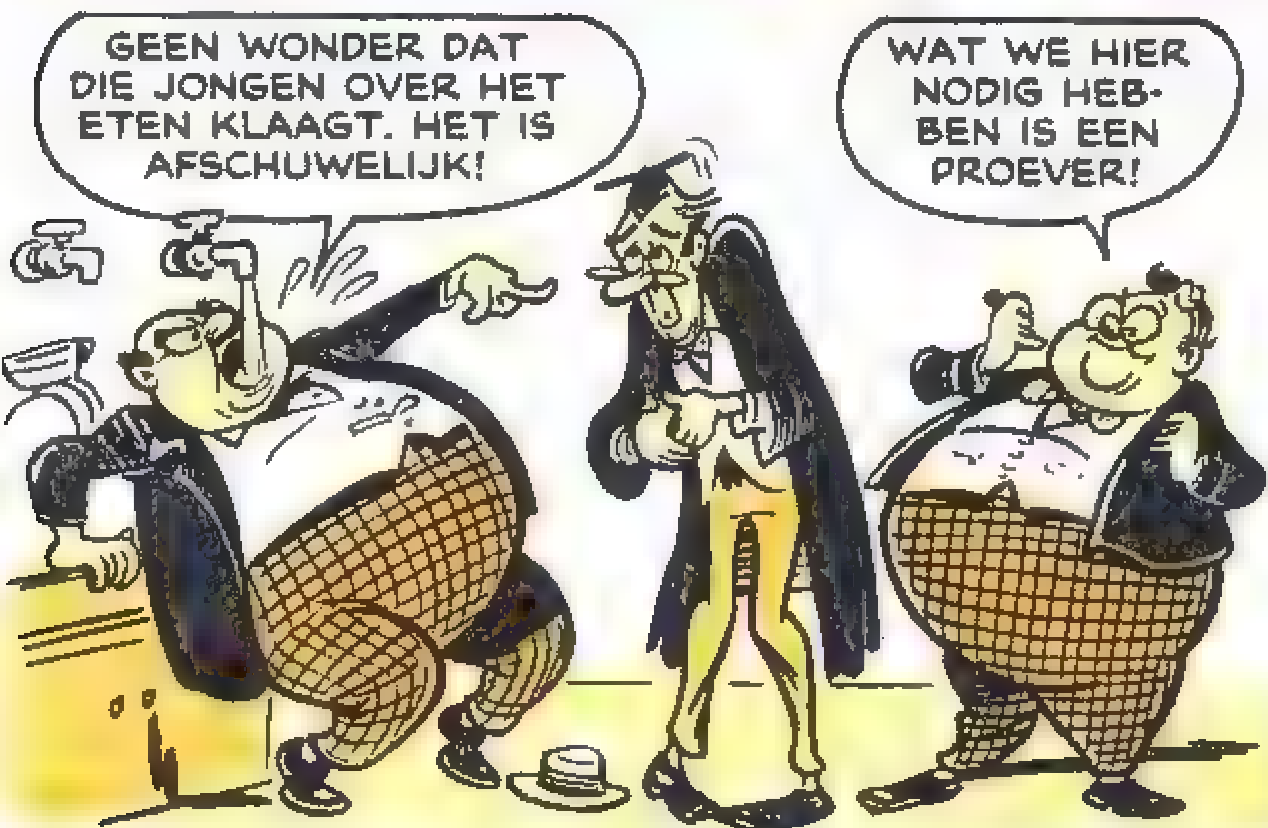







HET ETEN IS HIER WERKELIJK HEEL GOED, MENEER. U KUNT GERUST ALLES PROEVEN!
JA, DAT ZAL IK DOEN!
HA, HA, WACHT MAAR EENS TOT HIJ HIERVAN PROEFT!
SOEP

DEZE SOEP ZULT U VAST HEERLIJK VINDEN!
SOEP

NOU, IK DENK VAN NIET!

HELP! IK GA DOOD!
HA, HA!
SOEP

GEEN WONDER DAT DIE JONGEN OVER HET ETEN KLAAGT. HET IS AFSCHUWELIJK!
WAT WE HIER NODIG HEBBEN IS EEN PROEVER!

VOORTAAN ZAL IK HET HUISHOUDGELD VAN DE SCHOOL BEHEREN EN IK STEL BILLIE AAN TOT PROEVER!
MÉÉNT U DAT?

HIJ SCHIJNT WEL VEEL VAN ETEN AF TE WETEN!
JA, DAT WEET IK ZEKER!
TAART
HAM

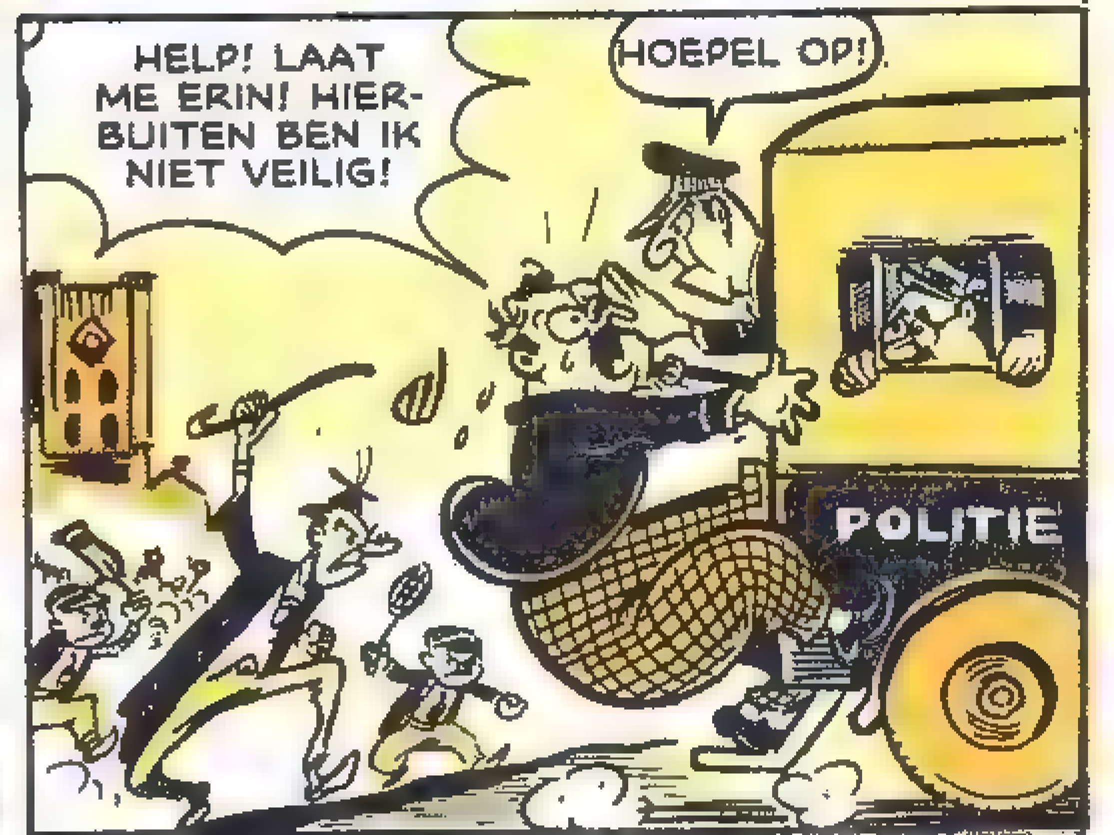
BEVEL VAN DE INSPECTEUR: IK MOET ALLES VOORAF PROEVEN!
HONING

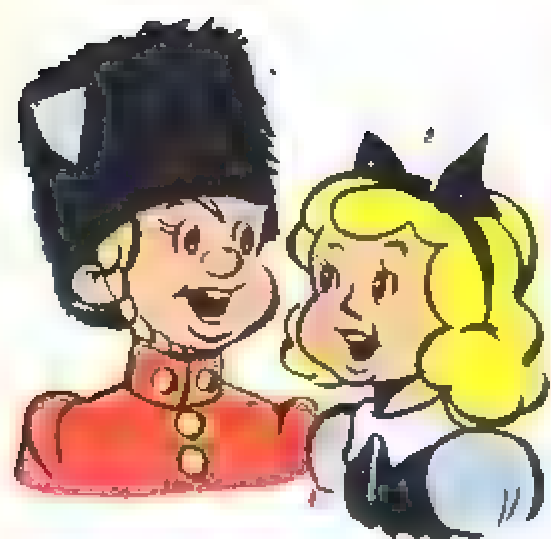
WE WILLEN ETEN!
WAAR BLIJFT HET ETEN TOCH? IK GA EENS IN DE KEUKEN KIJKEN!
KEUKEN

ONZE NIEUWE PROEVER IS JUIST KLAAR MET ZIJN WERK, JONGENS!

MAAR ER IS NIETS MEER OVER!
NEE, DAT IS ZO, MAAR IK KAN JULLIE VERZEKEREN DAT HET ALLEMAAL HEERLIJK WAS, HOOR!

JULLIE KUNNEN ME TOCH NIETS MAKEN, WANT IK STA ONDER BESCHERMING VAN DE INSPECTEUR EN HIJ IS DE BAAS!

ARRESTEER DIE MAN, AGENT! HIJ GEEFT ZICH UIT VOOR DE NIEUWE INSPECTEUR EN STEELT OP DIE MANIER OVERAL GELD!

HELP! LAAT ME ERIN! HIERBUITEN BEN IK NIET VEILIG!
HOEPEL OP!
POLITIE



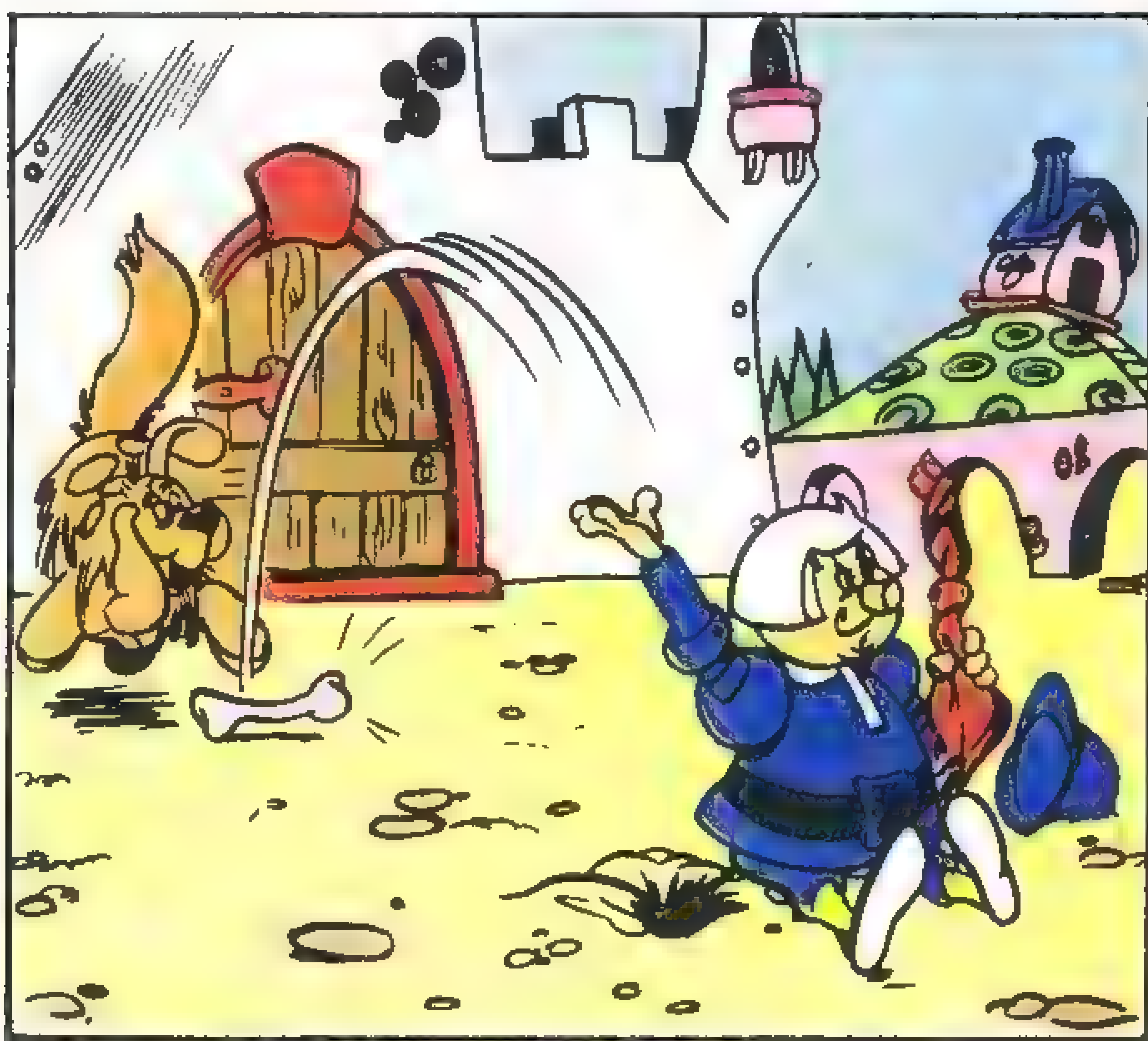
SPELEND



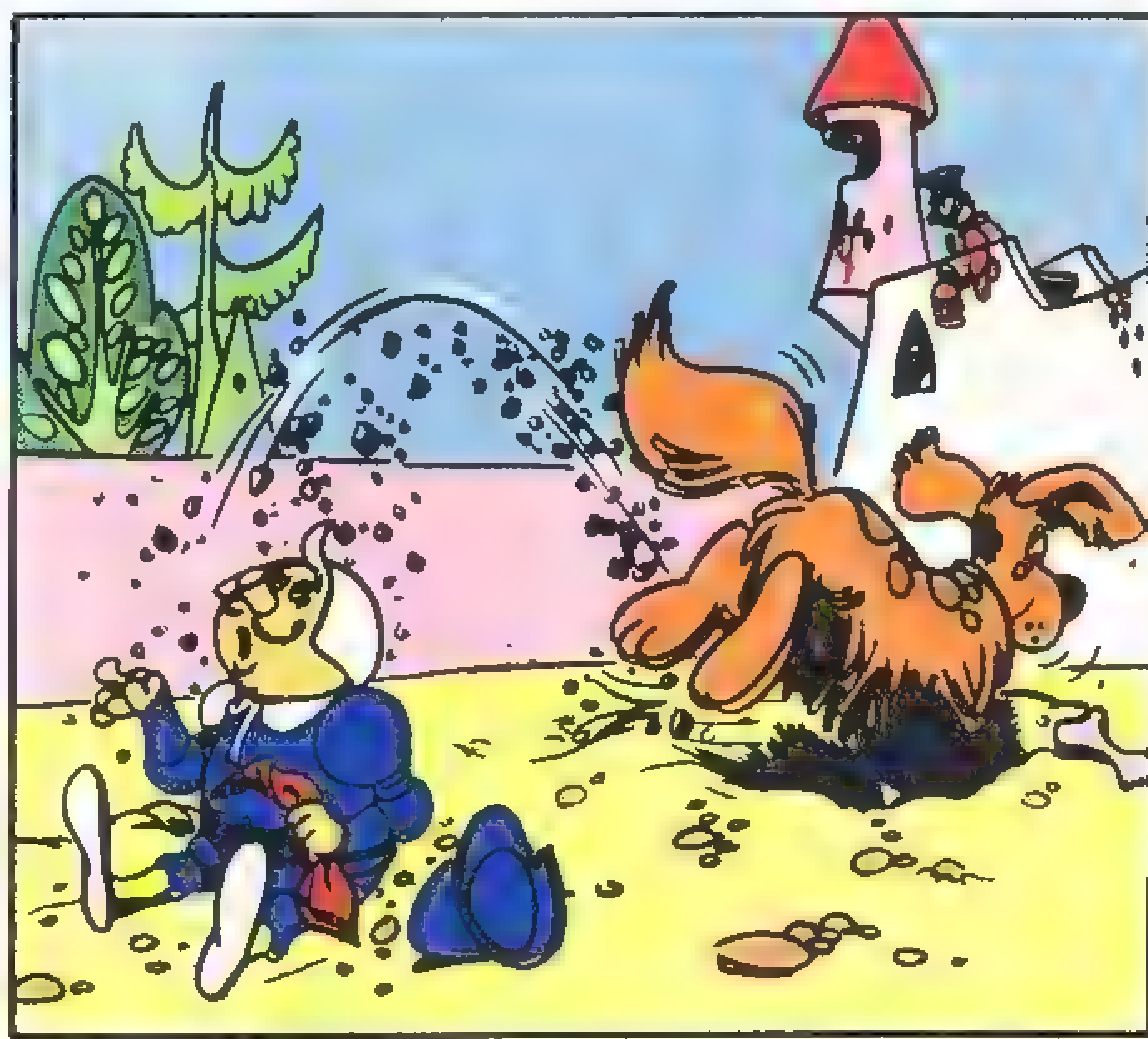
Pogo, de lakei van de koning, is erg vergeetachtig. Op een keer moest hij iets voor de koning doen en om het niet te vergeten had hij een grote knoop in zijn zakdoek gelegd. Maar toen hij een tijdje later weer naar die knoop keek, wist hij niet meer waarvoor hij hem in zijn zakdoek gelegd had.



De arme lakei pijnigde zijn hersens, maar hij kon zich met geen mogelijkheid meer herinneren wat die knoop te betekenen had. Pogo zuchtte diep en liep in gedachten verder. Maar opeens struikelde hij over iets dat op de grond lag en kwam pardoes in het zand terecht.

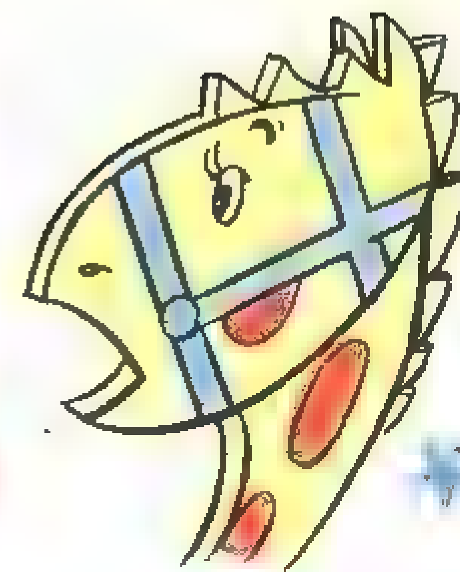


Verbaasd keek de lakei om zich heen en toen zag hij waar hij over gestruikeld was. Het was een been van Tinus, de hond van de koning. Toevallig kwam Tinus juist aanlopen en toen hij zag dat Pogo zijn been weggooide, werd hij kwaad. Hij pakte het been op en ging vlug aan het werk.



Het is Tinus zijn gewoonte om zijn lekkerste benen te begraven, zodat hij er later nog iets aan heeft. En dus begon de hond een nieuw gat te graven om zijn been opnieuw te verstoppen. Pogo, die zich nog steeds probeerde te herinneren wat hij vergeten was, kwam helemaal onder het zand.

SPEELGOED





Arme Pogo! In korte tijd had Tinus hem half onder het zand bedolven. ,,Hee," riep Pogo, ,,wat ben jij in vredesnaam aan het doen?" ,,Ik graaf een diep gat om mijn been in te verstoppen!" zei Tinus. ,,Dan kun je er niet meer over struikelen!" Maar toen de lakei dit hoorde, werd hij boos.



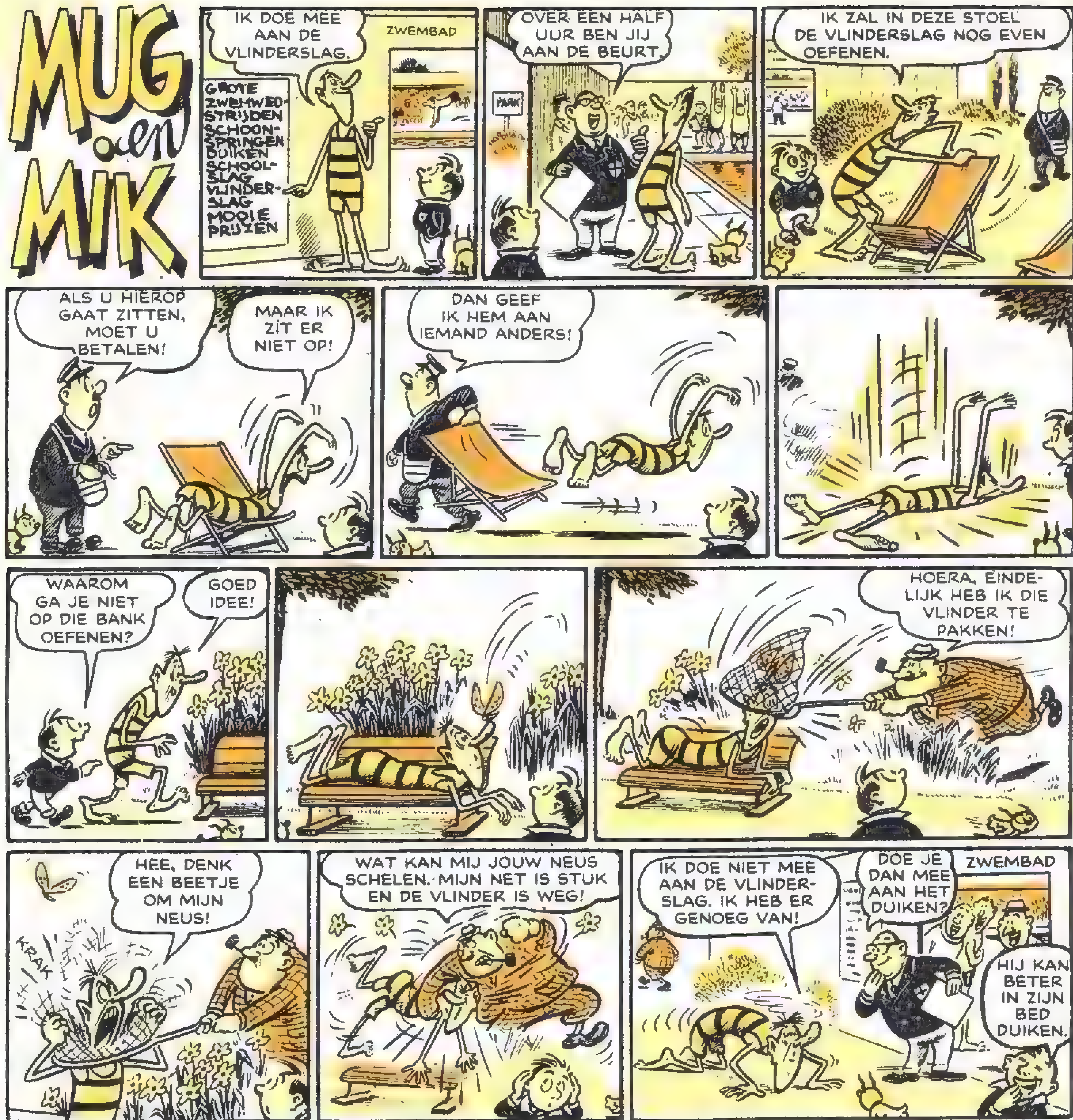
En toen hij het gat zag dat Tinus gegraven had, werd hij nog bozer. ,,Wat zal de koning hier wel van zeggen?" zei hij. Daar had Tinus helemaal niet aan gedacht. Op dat ogenblik kwam de koning juist aanlopen. Hij had een klein boompje bij zich, dat hij zo juist in een winkel gekocht had.



In plaats dat de koning kwaad werd over het gat in de grond, keek hij heel opgewekt. ,,Nou, Pogo," zei hij, ,,ik dacht eigenlijk dat je mijn opdracht om hier een gat te graven helemaal had vergeten!" En tot Pogo's verbazing plantte de koning de boom in het gat. Toen ging Pogo een licht op.



Dus dát moest ik onthouden, dacht hij. Hij vertelde de koning dat niet hij, maar Tinus het gat gegraven had. ,,Nou," zei de koning, ,,geef Tinus dan maar een lekker been!" Pogo ging een been halen en Tinus begon meteen wéér een gat te graven, want natuurlijk wilde hij ook dit been begraven!



Hoe is het met je tekening?

Ben je al begonnen aan een tekening voor de Grote Europese Wedstrijd? Denk erom; donderdag 1 november aanstaande sluit de inzendingstermijn. Inzendingen, die ons na dat tijdstip bereiken, kunnen niet meer meedingen. Zorg dus dat je je tekening op tijd naar ons instuurt. Als je nog niet begonnen bent, lees dan nog eens goed het wedstrijdreglement in Sjors nr. 39 (bladzijde 24) en ga gauw aan de slag. De prijzen, die je met deze wedstrijd kunt verdienen, zijn het dubbel en dwars waard! En zeg niet dat je niet mooi kunt tekenen en daarom niet meedoet. Er wordt echt niet gelet op de mooie uitvoering, alleen op het knapst gekozen idee. Veel succes! We zijn benieuwd wat er uit de bus komt!

Wat in Amerika verboden is



In de Verenigde Staten van Noord-Amerika bestaan nog altijd een stel bijzonder vreemde wetten, die meestal heel lang geleden zijn opgesteld en die men eenvoudig heeft vergeten te wijzigen of op te heffen.

Op straffe van een geldboete is het bijvoorbeeld verboden door de straten van Maine te wandelen met niet dichtgeknoopte schoenveters. Zij, die in de bebouwde kom van de stad Pueblo in Colorado paardebloemen laten groeien of bezitten, zijn strafbaar bij de wet. Een wet in Californië verbiedt het schillen van een sinaasappel in een hotelkamer.

In Sacramento, Californië, wordt het slapen in een auto met boete gestraft. In Northfield, Connecticut, is het verboden op straat te eten. In Texas is het verboden met een wandelstok te lopen. In Richmond, Virginia, is het uitfluiten van een toneelspeler strafbaar.

In La Crosse, Wisconsin, is het verboden in het openbaar te dammen en in de staat North-Carolina verbiedt de wet te zingen als men de wijs niet kan houden (nog niet zo'n gek idee!).

In Flint in de staat Michigan mag je geen hond houden, die hoger is dan vijfentwintig centimeter.

In de staat Texas bestaat nog een wet die straf stelt op het niet opnemen van de telefoon als men wordt opgebeld. Een plaatselijke verordening in Idaho verbiedt het berijden van een motorrijwiel aan personen boven de achtentachtig jaar.

In de staat Pennsylvania mogen paarden na middernacht niet meer buiten zijn. In de staat Kentucky bestaat een wet, die boete stelt op het eten van meloenen op het kerkhof. (Over andere vruchten wordt niet gesproken!)

In de staat Mississippi is het verboden om een paard mee uit vissen te nemen, in de staat Idaho is het verboden de nacht in een hondehok door te brengen en in Missouri mag men geen koe op een bovenwoning houden (zou iemand het dan ooit eens gedaan hebben?).

Wie tenslotte eens in de stad Wallace, Idaho, komt, moet er wel aan denken, dat het daar streng verboden is op het dak van een taxi mee te rijden!



PAMELA MANSBRIDGE

3



Caroline speurt naar misdaad

KORTE INHOUD: *Jane, Derek en Robin Lester willen van hun gespaarde geld in een naburige stad een verjaarscadeau gaan kopen voor hun moeder. Helaas kan Jane niet mee en er wordt besloten dat Derek en Robin zullen gaan. Maar ook Derek is verhinderd en dan gaat Robin alleen. Als hij eenmaal in de stad is, blijken de winkels al gesloten te zijn.*

Het speet hem dat hij door de omstandigheden belast was met de verantwoordelijkheid voor het kopen van het geschenk. Hij zou liever bij mevrouw Dickson in de kapotte auto hebben gezeten of met Gillian in de tuin van de burgemeester hebben gespeeld — ja, alles liever dan hier in Mayford te zijn voor het verrichten van een boodschap, die kennelijk gedoemd was te mislukken. Morgen was zijn moeder jarig en ze zou noch een gewoon noch een bijzonder cadeau krijgen — helemaal niets.

Hij liep langzaam over de Hogeweg; er was nu geen reden meer zich te haasten: hij had de bus van half zes naar Tedham Green gemist en de volgende ging pas een uur later. Enige winkels waren nog geopend, maar dat baatte hem niet, het waren meest levensmiddelenzaken.

Jane en Derek zouden erg teleurgesteld zijn als hij hun zijn onfortuinlijk verslag van de gebeurtenissen had uitgebracht; natuurlijk zouden zij begrijpen dat hem geen schuld trof voor het feit dat Alford om kwart over vijf sloot en niet om half zes zoals zij hadden verondersteld en dat de busroute was omgelegd ten gevolge van een ongeval op de Hogeweg. . .

Terwijl hij de Kapelstraat passeerde, een nauwe zijstraat van de Hogeweg, herinnerde hij zich de uitputtende tocht met de bundel oude kleren van mevrouw Briggs naar de uitdrager, die daar woonde. Er waren niet veel zaken in dat straatje. Maar wacht eens even. . . Was er niet een juwelierswinkel bijna recht tegenover de uitdragerij? Hij aarzelde een ogenblik, ging dan een paar meter terug en liep de smalle straat in.

Een minuut later uitte Robin bijna een juichkreet; hij had zich niet vergist. Er *was* een juwelierswinkel en hij scheen bovendien nog open te zijn. De etalage, minder verzorgd dan die van Alford, was volgepropt met klokken, horloges, juwelen en kristallen glazen, die ordeloos door elkaar stonden en lagen. In de winkel brandde een lamp; Robin keek door de ruit in de bovenhelft van de deur naar binnen en zag bij de achterwand een man, die met zijn rug naar de straat stond te telefoneren. Robin duwde de deur open — een bel klingelde luid en schel terwijl hij dat deed — en stapte over de drempel. De man keerde zich vlug om en staarde hem aan, maar bleef kennelijk luisteren naar iemand aan de andere kant van de lijn.

,,Luister," zei hij, nadat de ander blijkbaar was uitgesproken, ,,er is geen enkele reden om je zo op te winden. Alles is de deur uitgebracht. *Alles*, versta je? En er heeft zich vandaag. . . eh. . . niets verontrustends voorgedaan; absoluut niets. Het loopt gesmeerd. Ik bel je de volgende week op. Goedenavond."

Hij legde de hoorn met een smak op de haak en riep uit: ,,De kouwe drukte, die sommige mensen kunnen maken! En dat allemaal om een klok, die sedert hun betovergrootmoeder in de familie bewaard is gebleven. . ."

Hij liep naar de toonbank, keek Robin met donkere, glinsterende kraalogen aan en zei: ,,Het spijt me, jochie, maar we zijn gesloten. Zes uur is het sluitingstijd. Kijk op de klok buiten en je zult zien dat het er al vijf minuten over is."

,,O." Het gezicht van Robin betrok. Verdrietig voegde hij eraan toe: ,,Het was ook te mooi om waar te zijn. Alle winkels zijn gesloten, behalve de drogist en daar kan ik niets bijzonders kopen."

De man was kort en gezet en zijn omlaag getrokken mondhoeken gaven zijn

gezicht een onaangename uitdrukking. Hij keek Robin enige ogenblikken zwijgend aan en vroeg dan: „Waarom is je boodschap zo dringend?"

„Mamma is morgen jarig en omdat zij iets voor ons heeft gedaan, wilden wij — Jane en Derek en ik — haar dit jaar een heel bijzonder verjaarsgeschenk geven. We hebben er hard voor gespaard. Maar... ach, het geeft toch niets of ik erover praat. Ik ga maar naar huis."

Robin keerde zich om en liep naar de deur.

„Een ogenblik!" De winkelier riep hem terug. „Als je werkelijk zo teleurgesteld bent, maak ik misschien een uitzondering. Hoeveel wilde je besteden aan dat cadeau voor je moeder?"

„Drie pond, zeven shilling en zes pence, nee, nu is het nog drie pond, zes shilling en zes pence, want ik heb er mijn buskaartje van moeten betalen."

„H'm." De man wreef met een paar dikke vingers langs zijn kin en keek nadenkend. „Dat is nogal een bedrag. Hoe hebben jullie zoveel kunnen sparen?"

„We hebben karweitjes voor de mensen opgeknapt en ons eigen zakgeld gespaard. We vonden het leuk en we hebben heel wat verdiend, maar nu is alles misgelopen. Het zou wel in orde zijn gekomen als Alford niet om kwart over vijf was gesloten. We dachten dat de winkel om half zes dicht ging. Ik kwam er te laat."

„Alford!" De man herhaalde de naam op een toon van minachting en zijn mondhoeken gingen nog dieper omlaag. „Alford! Hoe heb je het in je hoofd gehaald daarheen te gaan? Een stel boeven, die lui van Alford!"

Robin dacht aan de grote deftige zaak, met een marmeren plaat in de gevel, waarop „Alford" stond, met daaronder de vermelding „Gevestigd 1882"; het wekte niet bepaald de indruk dat daar een bende boeven was gehuisvest.

„Rommel wordt daar verkocht," vervolgde de man, „glazen prullen... imitaties... Wie naar die bedriegers wil gaan, kan zijn geld evengoed in het water smijten. Bekijk dit eens." Hij tastte onder de toonbank en haalde een blad te voorschijn waarop een aantal sieraden lag gesorteerd. „Dit zijn stuk voor stuk koopjes. In déze zaak geen namaak. Mooi tweedehands spul. Alles gegarandeerd echt. Kijk maar eens goed."

Robin staarde op het blad. Hij had geen flauw benul van juwelen en was zich bewust dat hij geen werkelijk kleinood van een imitatie kon onderscheiden. Maar zelfs hij zag dat op het blad niets lag dat er werkelijk aantrekkelijk uit zag, onverschillig of het echt was of niet.

„Wat zeg je hiervan, bijvoorbeeld?" zei de korte, gezette man. Hij nam een broche op in de vorm van een blad. „Massief zilver. Kijk, hier is het merk. Tweedehands, maar zo goed als nieuw, beter dan nieuw, omdat ik het goedkoper kan geven. Als dit nieuw was, zou het tien of twaalf pond kosten. Nu kun je het voor drie pond krijgen. Zo'n voordelig koopje vind je nergens."

„Het is wel aardig, maar niet werkelijk mooi," merkte Robin op. „Wat we voor mamma kopen, moet *heel mooi* zijn."

„Mooi!" De stem van de man klonk verachtelijk. En op een toon, die zowel minachting als vergoelijkend geduld te kennen gaf, voegde hij eraan toe: „Ach, je bent nog maar een kind, je weet niet waarover je praat. Als je ouder bent geworden, zul je inzien dat het kwaliteit is waar het op aankomt. Een *mooie* broche kun je voor drie shilling aan een marktstalletje kopen. Maar goed, als je dat zoekt, is dit misschien iets voor je. Kost de belachelijke prijs van twee pond, tien shilling. Een artistiek ontwerp, heel apart. Zo iets zie je maar zelden. Frans werk."

De broche, die hij thans tussen zijn vingers omhooghield, was groot en bestond uit een krans bloemen, alle van verschillend gekleurd email en elk in het midden gesierd met een glinsterend steentje.

Robin bekeek het sieraad aandachtig; het was inderdaad mooi, dacht hij, maar het leek hem ook opvallend groot. Hij trachtte zich voor te stellen hoe het zou staan, gespeld op de mooiste japon van zijn moeder en wist toen zeker dat het effect niet fraai zou zijn.

„Neemt u me niet kwalijk maar het is te groot.

De winkelier liet een ongeduldig „H'm" horen, trok een toonbankla open en liet zijn ogen over de inhoud gaan. Opeens bleef zijn blik star op een doosje gevestigd — een grijs kartonnen doosje, omwikkeld met een rubberband. Hij staarde er enige ogenblikken naar en keek dan zijn jeugdige klant weer aan. In zijn ogen was een uitdrukking verschenen, die Robin vreemd leek.

De man aarzelde even en vroeg daarna kortaf: „Waar woon je?"

„Tedham Green," antwoordde Robin, verbaasd over de vraag.

„Weleens van gehoord. Ligt dat hier in de buurt?"

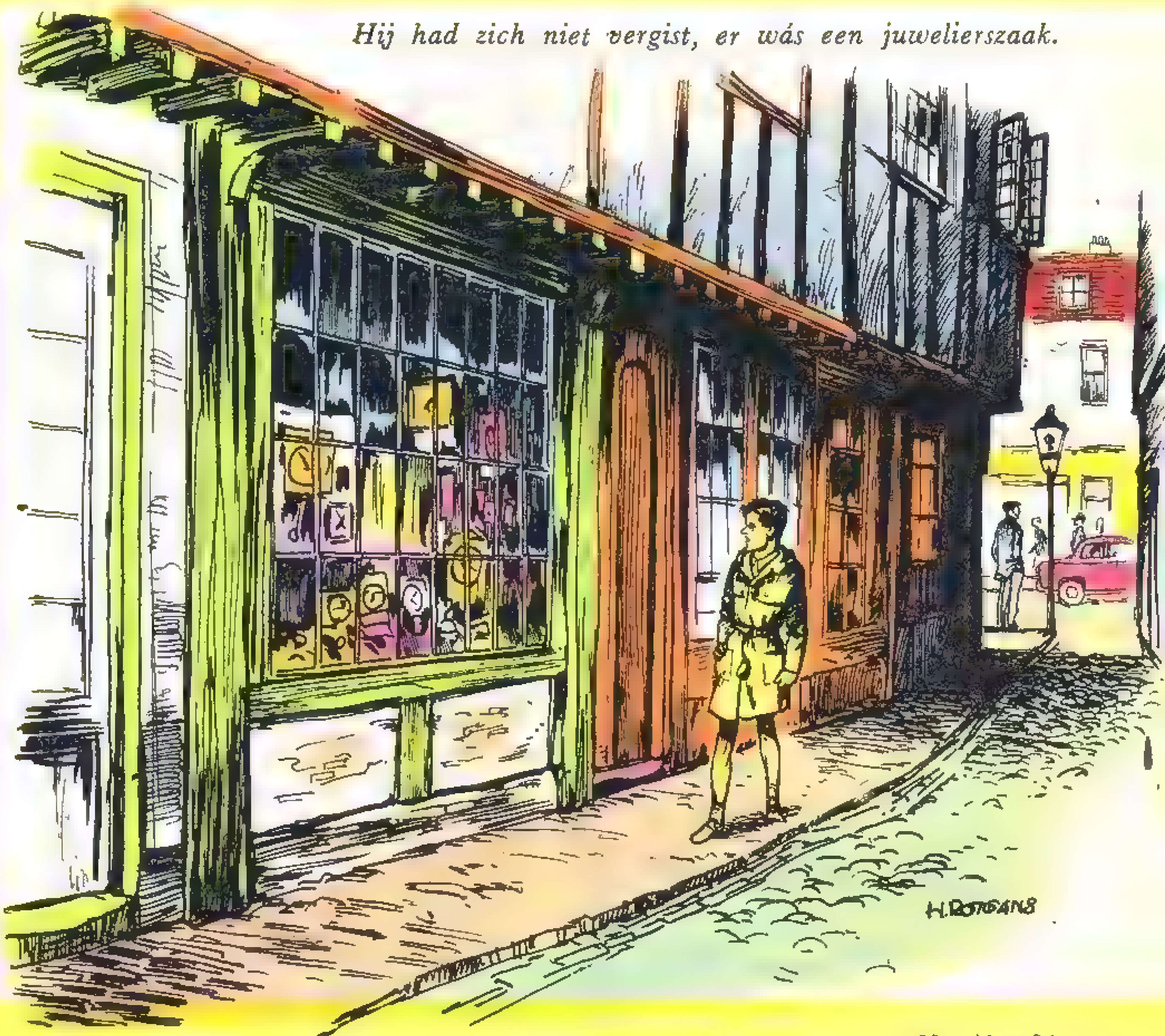
„Een half uur met de bus. Hoe dat zo?"

„H'm... zo maar. Gaat je moeder veel uit? Naar avondfeesten en schouwburgen en zo? Heeft ze connecties in hogere kringen?"

„Con... wat?"

„Heeft ze veel omgang met deftige mensen — bewoners van landgoederen, directeuren van grote maatschappijen en dergelijke?"

„O nee!" De verbazing van Robin werd groter. „Mamma kent geen deftige mensen... wel de burgemeester en zijn vrouw. Maar die zijn geloof ik niet deftig. En in Tedham Green zijn geen schouwburgen en er worden geen avondfeesten gegeven. Het is een klein dorp."



Hij had zich niet vergist, er wás een juwelierszaak.

De man schudde het hoofd alsof hij de mededelingen van zijn jeugdige klant spijtig vond. „Dat is jammer. Ik herinner me juist dat ik nog een prachtige, kleine broche heb, maar als je moeder weinig gelegenheid heeft een werkelijk fijn juweel te dragen, is het aan haar eigenlijk verspild. Ik dacht er een moment over het je *misschien* te verkopen voor drie pond, vijf shilling — als speciale gunst voor jou — ofschoon het veel meer waard is. Maar als je moeder zo rustig leeft als jij me vertelt, heeft ze er weinig aan."

„O, toch wel!" verklaarde Robin een beetje verontwaardigd. „Ik weet zeker dat ze de broche dikwijls zal dragen, ook al gaat ze niet naar avondfeesten en dat soort van dingen. Mag ik zien wat u hebt?"

De man reikte in de la en haalde het kartonnen doosje te voorschijn. Hij verwijderde de rubberband, lichtte het deksel op en toonde Robin de inhoud. Op een kussentje van watten lag een kleine, opvallend kunstig bewerkte broche in de vorm van een bloeiend takje. De heldere stenen, gevat in de zilveren twijgjes, schitterden precies zoals Robin zich had voorgesteld dat een juweel behoort te fonkelen, en hij was onmiddellijk overtuigd dat Derek en Jane het met hem eens zouden zijn dat dit een heel bijzonder en prachtig sieraad was.

„Zeer mooi, nietwaar?" zei de man, zijn ogen gericht op het gezicht van Robin. „Zo iets krijg je nergens voor deze prijs."

Hij nam de broche uit het doosje en draaide haar in het licht van de lamp, zodat vonkjes leken te flikkeren.

„Zijn dat echte diamanten?" vroeg Robin ademloos.

De winkelier liet een korte, onaangename lach horen. „Als dat het geval was, jochie, zou ik je dit niet voor drie pond en vijf shilling verkopen. Als deze steentjes diamanten waren, zou de broche zeker twintigmaal zoveel waard zijn. Maar het is een prima stukje werk — het beste in zijn soort dat ik ooit heb gezien. En ik verzeker je dat ik al heel wat juwelen onder ogen heb gehad. Ik was eigenlijk niet van plan het al zo spoedig te verkopen. Nou, wil je het hebben of niet? Denk niet te lang na, want ik wil de zaak sluiten."

Robin vond de eigenaar van de winkel onsympathiek en onder gewone omstandigheden zou hij niets van hem hebben gekocht. Hij was er zeker van dat de sieraden op het blad minder waard waren dan de kaartjes vermelden, maar dat kon, meende hij, van deze broche niet worden gezegd. De stenen sprankelden en schenen witte lichtvonkjes uit te stralen. . . Hij aarzelde niet met zijn antwoord. „Ja, alstublieft; ik neem deze."

„Best. Drie pond, vijf shilling." De man legde de broche terug in het doosje, sloot het en draaide de rubberband er tweemaal om. Hij schoof het over de toonbank naar Robin, die het geld uit zijn zak opdiepte en uittelde, en voegde eraan toe: „Je hebt er een buitengewoon koopje aan. Zeg je moeder dat ze er goed op past en het niet verliest."

Hij overtuigde zich dat het bedrag juist was, streek het op en gaf zijn jeugdige klant als afscheid een kort knikje.

Robin — het speciale verjaarsgeschenk veilig in zijn zak geborgen — was blij de winkel te kunnen verlaten.

III

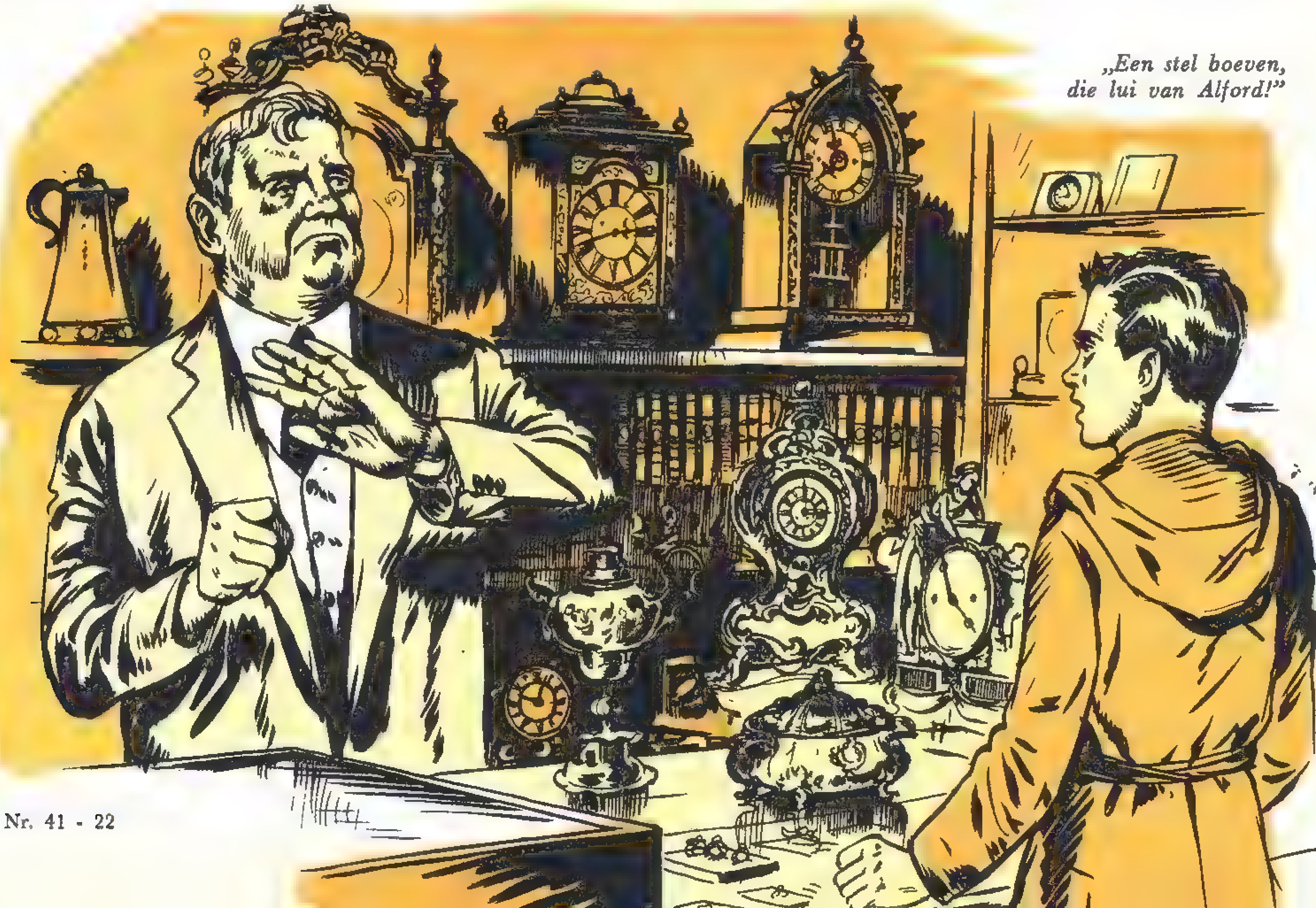
Derek was vervuld van bange voorgevoelens toen Robin later op de avond verslag uitbracht van zijn belevenissen in Mayford.

„Ik durf wedden dat je bent opgelicht," voorspelde hij somber. „Al die praat over een bijzondere gunst door jou de broche goedkoop te geven is natuurlijk kletskoek."

„Nee, heus, ik weet zeker dat ik niet bedrogen ben," verzekerde Robin hem.

Hij stond op het punt zijn broer het geschenk te tonen, toen het tuinhek klapte en even later de stemmen klonken van Jane en mevrouw Lester. Hij wachtte dus tot zij gelegenheid kregen naar de boomgaard te sluipen; daar vertelde Robin zijn zus nog eens het relaas van zijn avonturen en opende het doosje. Hij had de voldoening dat zowel Derek als Jane verbaasd keek en onder de indruk kwam van het mooie sieraad.

„Het *is* prachtig!" riep Jane opgetogen. Zij nam het tussen haar vingers en bekeek het nauwkeurig. „Kijk eens hoe het glinstert! Nee, je bent niet beetgenomen,


„Een stel boeven, die lui van Alford!"

Robin. Dit is werkelijk nog mooier dan die broche van tante Mabel, en die is heel kostbaar, zegt ze altijd. Het mag dan namaak zijn, maar echte diamantjes kunnen dunkt me niet stralender schitteren." Ze gaf de broche door aan Derek.

„Ik heb geen idee wat voor stenen dit zijn," merkte hij op, „maar ze zijn verdraaid goed. Beslist geen glas. Misschien is er spul dat precies op diamant lijkt."

„Onverschillig wat voor stenen het zijn, ik weet zeker dat mamma hiermee in haar schik zal zijn," verklaarde Jane. Ze nam de broche van Derek over en legde haar terug in het doosje. „Je hebt echt geboft, Robin. Je had nergens iets mooiers kunnen kopen."

De volgende morgen gingen de drie kinderen een kwartier vóór de tijd waarop mevrouw Lester gewoonlijk opstond op hun tenen naar beneden en zetten thee. Zij plaatsten theepot, kopje en schotel, melk en suiker op een blad en lieten een plekje open voor het doosje met de broche, gesierd met een door Jane gestrikt kleurig lint. Daarna liepen zij met het blad de trap weer op, openden de slaapkamerdeur van hun moeder, wekten haar met een drievoudig „Hartelijk gefeliciteerd!" en plaatsten hun last op het tafeltje naast haar bed.

„O... wat een prachtige broche!" riep ze uit, zodra ze het doosje had geopend. Ze nam het sieraad eruit en bekeek het bewonderend. „Maar, dat ziet er verschrikkelijk duur uit... Hebben jullie om dit te kopen al die karweitjes verricht?"

„Ja. Het is een extra-speciaal verjaarsgeschenk," antwoordde Jane. „We wilden dit jaar iets heel bijzonders geven, omdat u bij ons is gebleven in plaats van met pappa die zeereis te maken."

„En u hebt ons niet met tante Mabel opgescheept," voegde Derek eraan toe. „Maar vindt u het werkelijk een fijn cadeau? Het is de keus van Robin. We hadden het gistermiddag met z'n drieën willen kopen, maar Jane moest naar de burgemeester en ik kon er niet onder uit mevrouw Dickson in hun wagen gezelschap te houden toen we onderweg pech kregen en meneer Dickson hulp ging halen... Robin is alleen doorgegaan naar Mayford en heeft daar de broche gekocht."

„Kinderen, het is verrukkelijk. Absoluut de prachtigste broche, die ik ooit heb gehad." Mevrouw Lester bekeek nog eens aandachtig de diamantjes waarmee het takje was gesierd en vervolgde nadenkend: „Jane, op mijn toilettafel ligt de ring, die ik een paar jaar geleden van je vader heb gekregen. Geef me die. Ik wil even vergelijken."

Jane reikte haar moeder de ring, waarin een diamant was gevat. Mevrouw Lester hield de twee juwelen naast elkaar en schudde verbaasd en tegelijk verheugd haar hoofd. „Waar heb je dit gekocht, Robin?"



„Kijk eens hoe het glinstert! Nee, je bent niet beetgenomen, Robin..."

„Bij Smith, een kleine winkel in de Kapelstraat," antwoordde Robin. „Het zijn natuurlijk geen echte diamantjes, maar de winkelier zei dat het de beste imitaties waren, die hij ooit had gezien."

„Ik geloof het graag." Mevrouw Lester speldde de broche op haar kapmanteltje en glimlachte tegen de kinderen. „Het is een heel, heel mooi cadeau en ik zal het altijd als een schat bewaren. Ik schrijf pappa vandaag een brief en zal hem er alles over vertellen."

„Fijn, ik bedoel, we zijn reuzeblij dat het naar uw smaak is," zei Derek. En hij voegde er nuchter praktisch aan toe: „Zal ik u een kop thee inschenken? Als we langer wachten, wordt ze te sterk."

Toen mevrouw Lester een tijdje later beneden kwam om te ontbijten, droeg ze de broche op haar japon. Het was duidelijk dat ze bijzonder in haar schik was met het geschenk en Derek, Jane en Robin dachten dan ook met voldoening terug aan de moeite, die zij zich hadden getroost om het geld bij elkaar te krijgen. De „extraspeciale" verjaarsverrassing was in alle opzichten het succes geworden waarop zij hadden gehoopt.

Mevrouw Lester was een intieme vriendin van mevrouw Acres, de vrouw van de burgemeester, en ze hielp deze vaak bij het organiseren van fancy-fairs, liefdadigheidsbazaars, tuinfeesten en dergelijke, waarvan de opbrengsten aan zieken, armen of noodlijdende instellingen ten goede kwamen. Eveneens ging ze met mevrouw Acres naar soortgelijke evenementen in naburige gemeenten, want in de kleine dorpen van de streek rond Mayford was extra-hulp altijd welkom.

Twee weken na haar verjaardag, op een zaterdagmorgen, zei mevrouw Lester aan het ontbijt:

„Ik heb mevrouw Acres beloofd vanmiddag met haar naar de fancy-fair in Charringford te gaan. We gaan met de bus. Hebben jullie zin mee te gaan?"

„Nee, dank u," zei Derek, terwijl hij een snee brood smeerde. „Ik ga met Jim Parsons in de vrachtwagen naar Mayford. Iemand heeft in de krant geadverteerd met een goedkope aanbieding van kippegaas en hij wil kijken of het iets voor hem is."

Wordt vervolgd

Ted en Tom

en de monsterrace

TED RAWLEY EN TOM BOYCE ZOUDEN MEEDOEN AAN EEN INTERNATIONALE AUTORACE DOOR EUROPA EN AFRIKA. ONDERWEG NAAR DE STARTPLAATS, VEDILLON IN FRANKRIJK, WERD HUN AUTO AANGEREDEN DOOR DIE VAN DE RENNER BURT MALDON. ALLES LIEP TAMELIJK GOED AF, MAAR MALDON WAS RAZEND.







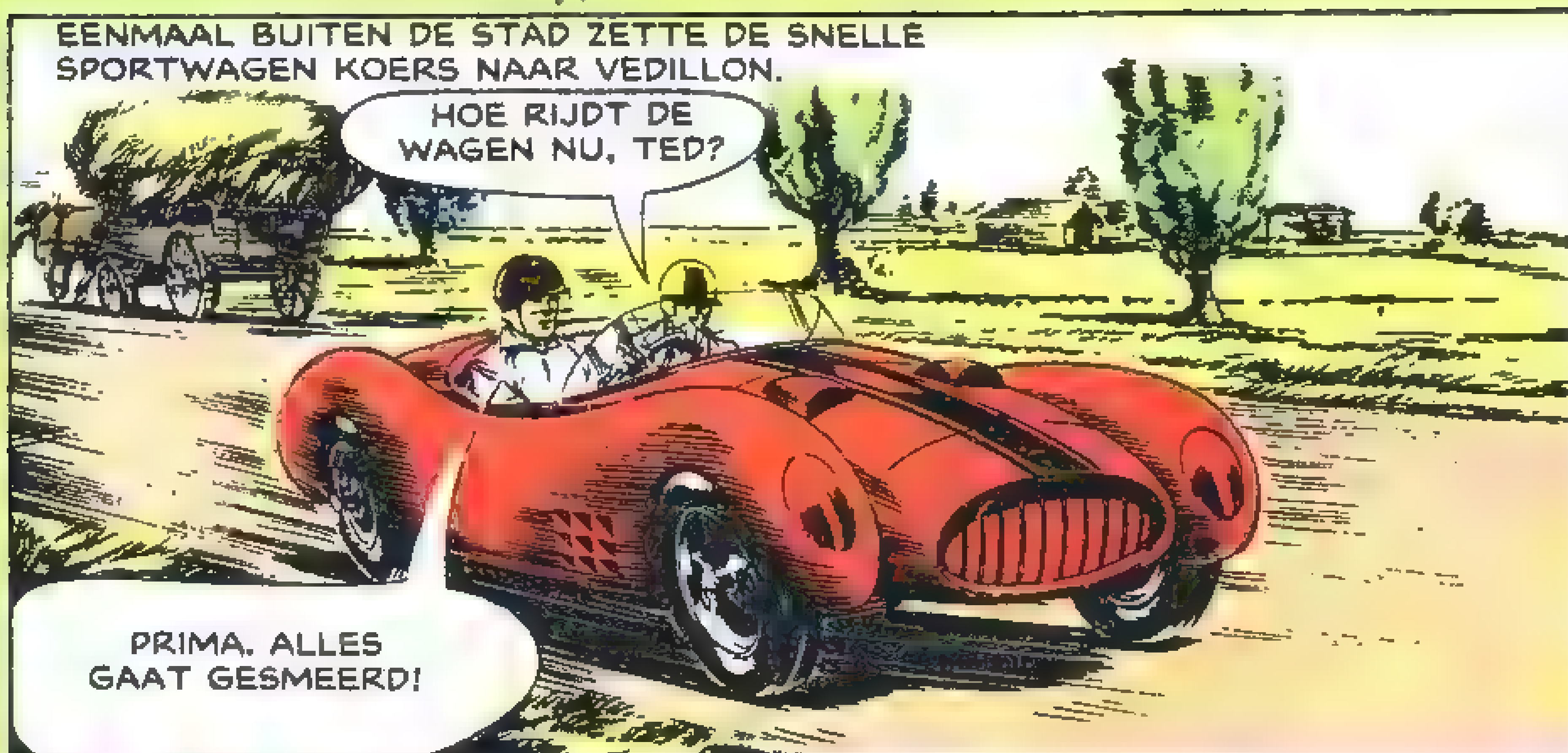






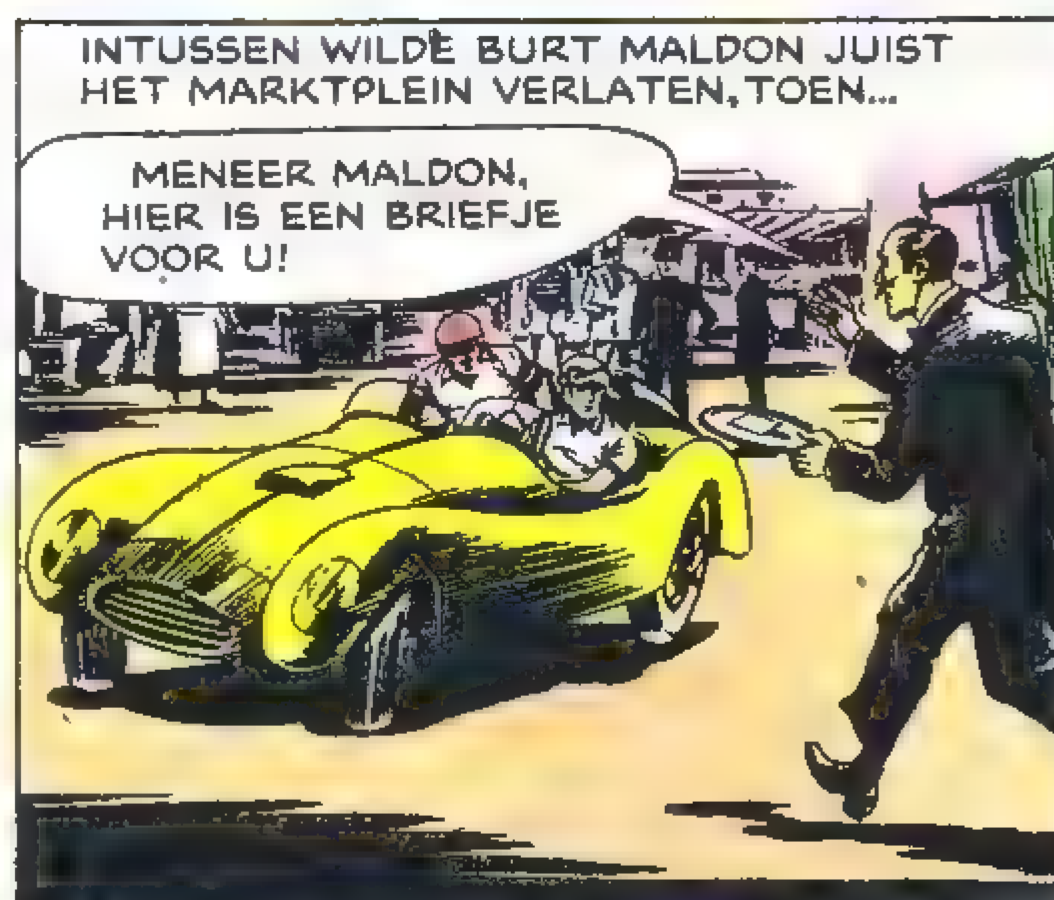


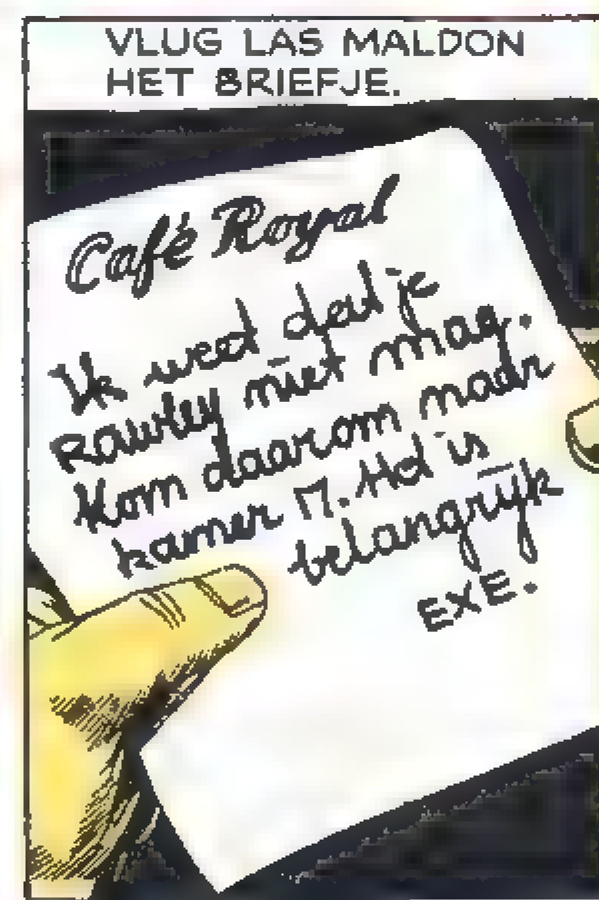



EENMAAL BUITEN DE STAD ZETTE DE SNELLE SPORTWAGEN KOERS NAAR VEDILLON.
HOE RIJDT DE WAGEN NU, TED?
PRIMA. ALLES GAAT GESMEERD!

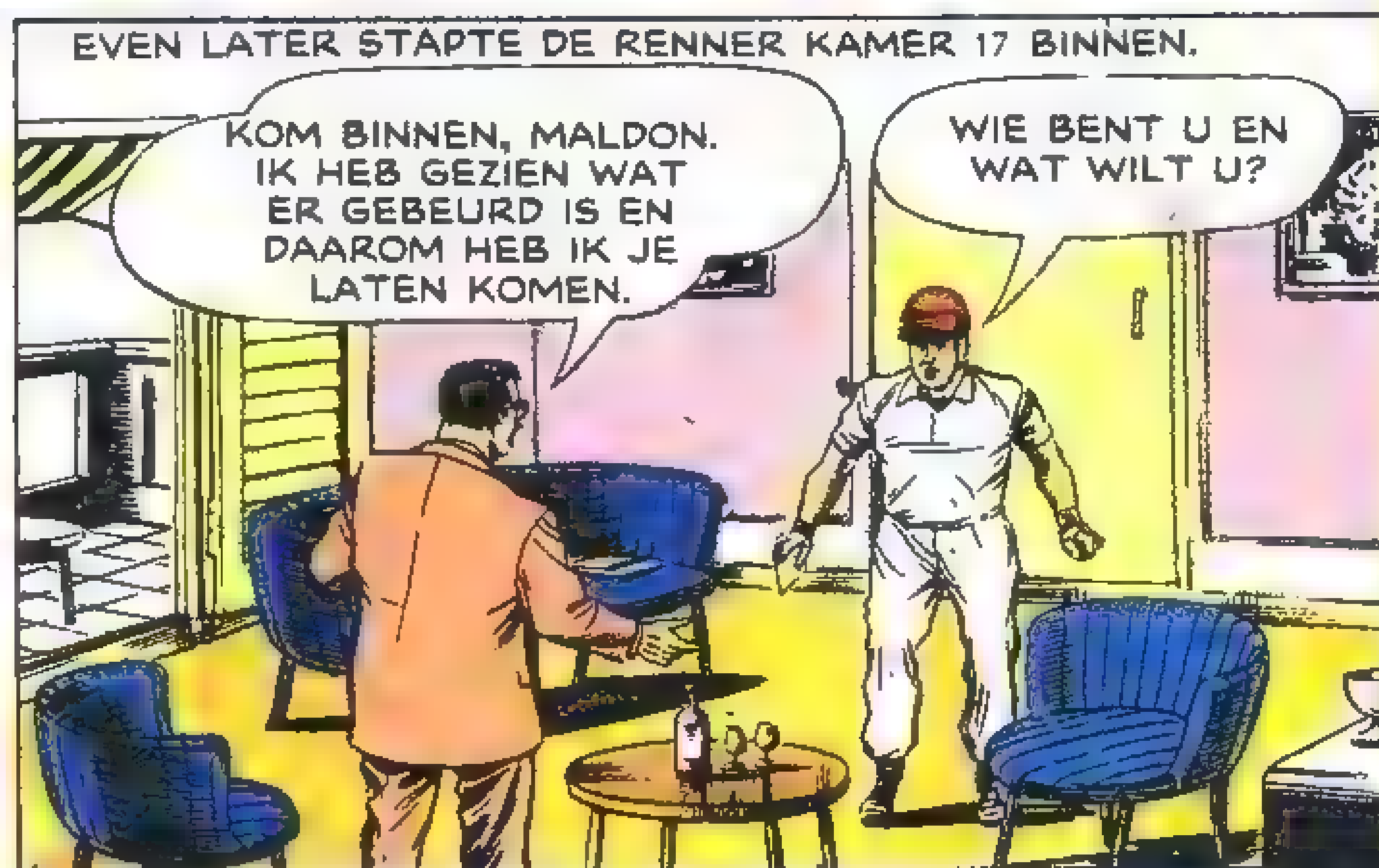

HÉT ZAL STRAKS EEN ZWARE RACE WORDEN, MAAR ALS WE WINNEN STAAT DE METEOOR AAN DE TOP!
IK WOU DAT WE GEEN RUZIE HADDEN GEKREGEN MET MALDON. HIJ IS EEN LASTIG HEERSCHAP!


ACH WAT, IK HEB GETOOND DAT IK NIET BANG VOOR HEM BEN EN HIJ ZAL ZICH VOORTAAN WEL KOEST HOUDEN!


INTUSSEN WILDE BURT MALDON JUIST HET MARKTPLEIN VERLATEN, TOEN...
MENEER MALDON, HIER IS EEN BRIEFJE VOOR U!


VLUG LAS MALDON HET BRIEFJE.
Café Royal
Ik weet dat je Rawley niet mag. Kom daarom naar kamer 17. Het is belangrijk
EXE.


MALDON EN TRENCH WAREN VERBAASD.
ZOU HET EEN GRAP ZIJN, BURT?
IK ZAL HET UITZOEKEN. WACHT HIER OP ME!
CAFE RO


EVEN LATER STAPTE DE RENNER KAMER 17 BINNEN.
KOM BINNEN, MALDON. IK HEB GEZIEN WAT ER GEBEURD IS EN DAAROM HEB IK JE LATEN KOMEN.
WIE BENT U EN WAT WILT U?


VOOR JOU BEN IK MENEER EXE EN WAT IK WIL IS HEEL EENVOUDIG. JE KUNT EEN BOEL GELD VERDIENEN, MALDON, ALS JE ME BELOOFT DAT JE RAWLEY IN DE RACE ZULT UITSCHAKELEN. MISSCHIEN EEN... EH... ONGELUKJE OF ZO IETS! NOU, WAT ZEG JE DAARVAN?


MALDON NAM SNEL EEN BESLUIT.
GOED, IK NEEM HET AAN. IK HEB NOG EEN APPELTJE MET DIE RAWLEY TE SCHILLEN, DUS DAT KOMT GOED UIT!
DANK JE, MALDON. DIT ANTWOORD HAD IK VAN JE VERWACHT!



BANKROOF

door Sef Muris

Voor het café De cowboyvriend steeg Jim Ford van zijn paard en bond het dier aan een paal vast. Terwijl hij zijn trouwe viervoeter kameraadschappelijk op de flanken klopte, floot hij een vrolijk deuntje. Even later ging hij het café binnen.

Hij groette Stevens, de caféhouder, die bezig was zijn buffet op te wrijven. Stevens, die alleen in zijn zaak was, keek op en beantwoordde de groet. Jim schoof zijn hoed naar achteren en veegde met een zakdoek over zijn bezweet gezicht. „Geef me iets koels te drinken, Stevens. Iets dat smaakt na een lange rit," zei hij en een glimlach verscheen op zijn gebruind gezicht.

Stevens gooide de wrijfdoek onder het buffet en schonk zijn klant een glas bier in. Jim nam een flinke slok en zette het glas weer neer.

„Een vrije dag, Jim?" vroeg Stevens.

„Ja, een presentje van Lex Baldwin, onze voorman. We moesten met zijn vieren naar de oostelijke weiden, maar onderweg zei Lex: „Jim, neem jij vandaag maar eens een vrije dag. Je hebt gisteravond zo leuk voor ons gezongen. Wij komen met zijn drieën ook wel klaar, hè, jongens?" vroeg hij aan John Cooper en Henri Simpkins. Dezen knikten en je kunt begrijpen dat ik me geen ogenblik bedacht," zei Jim lachend.

„Toch mag ik die Lex Baldwin niet erg," zei Stevens. „Hij heeft. . ."

Verder kwam Stevens niet, want plotseling weerklonken er op straat schoten en hij dook achter het buffet. Jim, nieuwsgierig en het gevaar trotserend, stormde naar buiten. Hij zag drie gemaskerde ruiters, die de mensen op straat met hun in het wilde weg afgevuurde schoten de schrik op het lijf joegen.

Spoedig kwamen overal mensen naar buiten en als een lopend vuurtje verspreidde zich het nieuws door het stadje Tyson, dat de bank was beroofd. De bankrovers waren snel en doordacht te werk gegaan en alleen het feit dat iemand een afspraak had met de bankdirecteur op het uur dat de bank voor het publiek was gesloten, had de bandieten moeilijkheden in de weg gelegd. Die onverwachte bezoeker, een veehouder, had direct naar zijn revolver gegrepen, maar de bandiet die op wacht stond was sneller met zijn wapen en de veehouder werd buiten gevecht gesteld. Gelukkig werd hij niet ernstig gewond.

De sheriff van het stadje, Williams, was spoedig ter plaatse en zette met tien ruiters de achtervolging in van de bankrovers, die met bijna tienduizend dollar waren ontkomen.

Jim bedacht zich niet lang en nadat hij zijn vertering bij Stevens had betaald, sloot hij zich bij de achtervolgers aan. Zijn paard leek echter wat moe te worden, want hij had die morgen lang gegaloppeerd.

De bandieten hadden een tamelijk grote voorsprong. De sheriff en zijn mannen zagen drie stippen in de verte, die rezen en daalden op het golvende prairieland. De stippen werden steeds kleiner en op een gegeven ogenblik waren de bankrovers helemaal aan het oog van hun achtervolgers onttrokken.

„Ze rijden waarschijnlijk over de bergen naar Buckings," riep de sheriff tegen zijn metgezellen.

„Het zal moeilijk worden om hen op te sporen," zei een ander. „Behalve de grote bergpas naar Buckings is er nóg een goed berijdbare pas over het gebergte en er zijn nog een paar zijpaden."

„Ja, dat weet ik," zei sheriff Williams, „en daarom splitsen wij ons in twee groepen. Als een van de groepen de bandieten ontdekt geeft hij de andere een signaal door drie schoten af te vuren."

„Sheriff," zei Jim, die zijn paard naast dat van Williams stuurde, „het spijt me dat ik jullie moet verlaten, maar mijn paard is te vermoeid. Ik had er al een rit opzitten toen ik me bij jullie aansloot."

„Dat is niet erg, Jim. We zullen de bandieten zien te vangen."

Jim hief zijn hand op ten teken van groet en hield zijn paard in. De plek waar hij zich nu bevond was tamelijk dicht bij de oostelijke weiden van boer Connors, waar hij als cowboy in dienst was. Hij keerde zijn paard en reed naar een beek, die een paar honderd meter verder stroomde. Hij liet zijn paard drinken, vulde zijn veldfles en wies zijn bezweet ge-

zicht. In gedachten verzonken bleef hij een poosje voor zich uit staren. „Jim," mompelde hij, „het is maar een rare vrije dag die je hebt gekregen."

Vreemde vermoedens waren tijdens de achtervolging van de bandieten bij hem opgekomen. Waarom had Lex Baldwin hem een vrije dag gegeven, terwijl zij opdracht hadden de afrasteringen in de oostelijke weiden in orde te brengen? Natuurlijk, met hun drieën kregen ze dat karweitje ook wel klaar, maar Baldwin was niet iemand die zelf hard ging werken om een ander een vrije dag te bezorgen.

De drie mannen wilden hem graag kwijt, dacht Jim, omdat ze iets in hun schild voerden. Hij had geen bewijzen, maar misschien kon hij zich die verschaffen als hij snel te werk ging.

Jim gaf zijn paard de sporen en reed naar het grondgebied van zijn baas. De oostelijke weiden lagen ver van de veeboerderij verwijderd en daarom had Connors hier een blokhut laten bouwen met een kleine stal. De cowboys en hun paarden konden hier bij slecht weer schuilen. Verder diende de blokhut als opslagplaats voor allerlei materiaal.

Op enige afstand van de blokhut steeg Jim uit het zadel en sloop behoedzaam naar de hut. Hij had enig gerucht gehoord en toen hij naderbij kwam bleek dat afkomstig van drie paarden. De dieren stonden moe en bezweet in de stal. Het waren de paarden van Baldwin, Cooper en Simpkins. Het was de dieren aan te zien dat ze een lange tocht achter de rug hadden.

Jim keek onderzoekend de hut rond en zag dat het prikkeldraad, dat hier pas geleden nog gelegen had, was verdwenen. Verder lag er een stapel houten palen en Jim, die scherp op alles lette, meende te zien dat de palen pas waren verwijderd en daarna weer op elkaar gestapeld. Vlug verwijderde hij het hout en tot zijn grote verbazing lagen onder de palen drie maskers, twee felrode hemden en een oranjegekleurd hemd. Zijn verbazing werd nog groter toen hij onder de hemden een kartonnen doos vond, die met bankpapier was gevuld.

„Alle mensen," mompelde Jim. Een moment bleef hij met de doos in zijn handen staan. Maar weldra bezon hij zich. Hij moest maken dat hij uit de hut kwam, want als de daders hem hier zagen liep hij een grote kans zijn leven te verliezen. Hij legde alles vlug op zijn plaats en stapelde het hout er weer op. Daarna liep hij naar zijn paard en reed weg.

Jim was nu alles duidelijk. Baldwin en zijn twee kameraden hadden hem op weg naar de oostelijke weiden een voorsprong gegeven en waren toen ook naar Tyson gereden. Onderweg hadden ze de kleurige hemden aangetrokken om de bankdirecteur en eventuele getuigen op een dwaalspoor te brengen. Gewoonlijk droegen de cowboys grijze of blauwe hemden.

Het bankgebouw stond in een stille zijstraat. Op het uur van de overval was er bijna niemand op straat. De hoofdstraat lag verderop en daar was meer drukte. Doordat die veehouder de overval bijna had doen mislukken, hadden de bandieten door de hoofdstraat moeten vluchten. Niemand had hen herkend, maar wel waren de kleurige hemden aan de voorbijgangers opgevallen.

IN TYSON



Na een opwindende rit waren de overvallers via een zijweg aan hun achtervolgers ontkomen. Ze hadden de paarden in de blokhut op stal gezet, het geld, de maskers en de hemden onder het hout verstopt en waren toen snel aan het werk gegaan aan de afrasteringen. Mocht de sheriff met zijn mannen bij hen komen, dan zouden ze zich zo onschuldig mogelijk voordoen.

We moeten de daders op heterdaad betrappen als ze het geld straks komen halen, redeneerde Jim. Alleen kan ik hen niet baas, daarom zal ik de sheriff en zijn mannen erbij gaan halen.

Hij reed een eind in de richting waarin de sheriff en zijn mannen verdwenen waren en na lang wachten zag hij hen komen opdagen. Ze reden in een langzaam tempo, want de paarden waren moe en de mannen moedeloos. Jim reed naar de sheriff en zei opgewonden: „Sheriff, ik heb het geroofde geld gevonden!"

„Wat zeg je nu, Jim?" riepen de mannen verbaasd uit. „Heb jij het geld. . .? Maar weet je ook waar de rovers zijn?"

„Zo goed als zeker ken ik de bankrovers," antwoordde Jim, „maar als we hen straks op heterdaad betrappen weten we het zeker!"

Jim vertelde de mannen hoe en waar hij de verrassende vondst had gedaan. De sheriff maakte Jim een compliment. Vervolgens reden ze naar de blokhut.

De sheriff met Jim en nog twee mannen stelde zich verdekt op in de paardestal. De anderen trokken zich terug achter een paar grote rotsblokken. De vier mannen in de stal begonnen al ongeduldig te worden van het lange wachten, toen opeens de deur van de blokhut openging en drie mannen naar binnen stapten.

„Gooi gauw die palen opzij, dan delen we de buit," zei iemand met een zware stem.

De twee anderen bukten zich om het hout weg te halen, toen de stem van sheriff Williams hun toebeet: „Handen omhoog, jullie! En geen grapjes, anders wordt er geschoten!"

Een kort ogenblik bleven de bandieten stijf van schrik staan, toen gingen langzaam hun handen de hoogte in.

De vermoedens van Jim waren juist gebleken. De drie bankrovers waren Lex Baldwin, John Cooper en Henri Simpkins. Baldwin zag Jim staan, die net als de anderen zijn revolver in de aanslag had, en woedend riep hij uit: „Jij snertjong, jou krijg ik nog weleens! Jij hebt ons verraden!"

„Niks verraden," riep sheriff Williams Baldwin toe. „Jim is een kranige vent, die zijn plicht gedaan heeft!"





Paddestoelen in de herfst

De zomer is voorbij en de herfst is ingetreden. In het bos verliezen de bomen hun bladeren en sommige zijn al helemaal kaal. Tussen het rottende blad op de grond steken nieuwe planten hun kop omhoog en door hun kleurigheid en grillige vorm zijn zíj het, die afwisseling brengen in het treurende herfstbos. Het zijn de paddestoelen. Ze komen voor in vele vormen en kleuren en hebben al van oudsher op de verbeelding van de mensen gewerkt. Vroeger werden er allerlei kwade eigenschappen aan toegeschreven en de mensen dachten dat ze iets met toverij uit te staan hadden. Vandaar namen als duivelsei, duivelsbrood en heksenkring. In de sprookjes wordt ook over paddestoelen gesproken; daar worden ze bewoond door kabouters of ze worden door elfen en andere bosbewoners gebruikt als zitbank.

Hoe zien de paddestoelen er uit? Laten we er eens een bij de steel pakken, de vliegenzwam bijvoorbeeld. Hij valt op door zijn rode hoed en de witte manchet om zijn steel. De onderkant van de hoed is bekleed met vele tientallen ribben. Over deze ribben zit een microscopisch dun vlies. Op dit vlies worden sporen gevormd, die onder gunstige omstandigheden nieuwe vliegenzwammen kunnen voortbrengen. Het aantal sporen dat een paddestoel kan voortbrengen loopt in de miljarden en het is maar goed dat al die sporen geen paddestoelen worden, want dan zou de aarde er binnen een paar jaar helemaal mee overwoekerd zijn.

Paddestoelen zijn nuttige planten. Ze ruimen dode planteresten op en vormen een belangrijke schakel in de cirkelgang van de voedingsstoffen in de natuur. De bomen zorgen met hun afgevallen blad voor voedsel voor de paddestoelen en deze zetten dit op hun beurt om in stoffen die als voedsel voor de bomen dienen. Er zijn ook schadelijke paddestoelen, die zich bij voorkeur op levende bomen nestelen en zo'n schade aanrichten, dat die bomen ér tenslotte aan doodgaan. Veel paddestoelen huizen graag op dode stammen. Een soort die daar altijd te vinden is, is het zwavelkopje, dat zijn naam dankt aan zijn knalgele hoed.

Een van de opvallendste zwammen is de stinkzwam. Als hij jong is, heeft hij de vorm van een bal, duivelsei genaamd. Hieruit groeit in enkele uren een vijftien tot twintig centimeter lange stinkzwam omhoog. Terwijl deze stinkzwam omhoogschiet, verspreidt hij een doordringende stank. Op die stank komen aasvliegen en kevers af, die zich op zijn slijmlaag neerzetten en er hun buik aan voleten. In een paar uur is de zwam zijn slijmlaag en zijn stank kwijt. De gasten nemen na de maaltijd aan hun pootjes miljoenen sporen mee, waaruit weer nieuwe stinkzwammen moeten ontstaan.

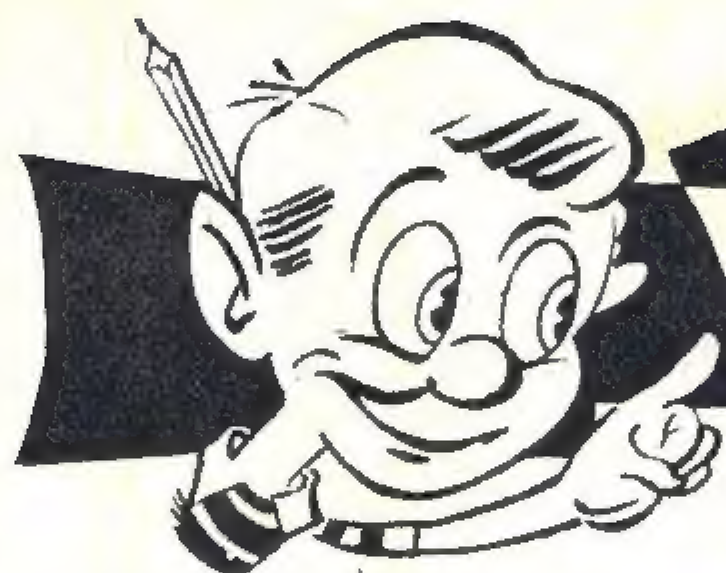
Een andere paddestoel met een luchtje eraan is de inktzwam. Als hij volgroeid is, scheurt hij aan alle kanten en verandert in één zwarte inktmassa.

De aardster lijkt in zijn jeugd op een tulpebol. Later barst het omhulsel open en er komt een vliezig blaasje te voorschijn, dat een mooi kraagje heeft. Als er tegen het blaasje wordt getikt, verschijnt er een wolk van sporen, die na hun verspreiding in de grond fijne draden gaan vormen. Deze draden vormen onder de grond een netwerk en kunnen een nieuwe paddestoel doen ontstaan. In de regel scheurt het vlies onder de hoed bij de groei en komt dan als een rokje om de steel te hangen; dit is op de tekening te zien bij de parasolzwam.

Het is gevaarlijk zelfgeplukte paddestoelen te eten; vele mensen zijn er al aan gestorven. Eet daarom alleen gekweekte soorten, die in de winkel te koop zijn; zij zijn veilig. Maar vergeet niet in deze tijd eens naar het bos te gaan en de kleuren- en vormenpracht van de paddestoelen te bewonderen. En mocht je op de een of andere paddestoel een baardige kabouter een pijp zien zitten roken, schrik dan niet; misschien hebben de sprookjes uiteindelijk tóch gelijk!

PADDESTOELEN DIE OP DE TEKENING VOORKOMEN

1. BERKEZWAM
2. ELFENBANKJES
3. HANEKAM OF DOOIERZWAM
4. MELKZWAMMEN
5. DUIVELSBROOD
6. WEIDECHAMPIGNON
7. PAARSE RIDDERZWAM
8. VLIEGENZWAM
9. PARELSTUIFZWAM
10. INKTZWAM
11. SATANSBOLEET
12. SCHUBZWAM
13. GROENE KNOLAMANIET
14. STINKZWAM
15. BUIKZWAM OF STUIFSZWAM
16. GESCHUBDE PARASOLZWAM
17. SLANKE AMANIET
18. ZWAVELKOPJE
19. PARASOLZWAM OF WIELTJE
20. GEKRAAGDE AARDSTER
21. EEKHOORNTJESBROOD
22. HONINGZWAM

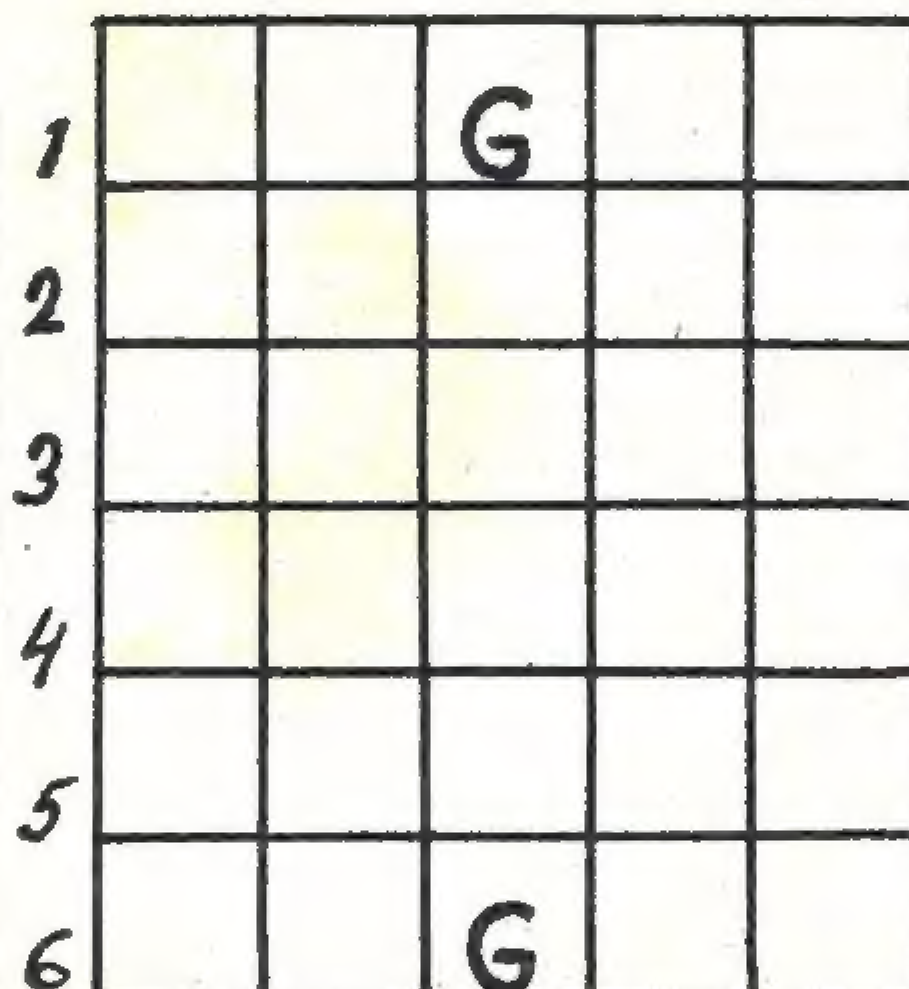


WIE PUZZELT ER MEE?

DUBBELWOORDEN

Vele woorden in onze taal hebben een dubbele betekenis en je hebt ze in deze puzzelrubriek nogal eens kunnen aantreffen. Ditmaal zijn het zes werkwoorden, die op twee manieren iets uitdrukken. De eerste betekenis is aangegeven, maar de tweede moet je zelf vinden.

1. WASSEN betekent schoonmaken, maar ook. . .
2. HELEN betekent opkopen van gestolen goederen, maar ook. . .
3. LICHTEN betekent licht geven, maar ook. . .
4. SCHIJNEN betekent licht verspreiden, maar ook. . .
5. RADEN betekent gissen, maar ook. . .
6. OPHEFFEN betekent tillen, maar ook. . .



1. Hemelwater
2. Dier
3. Lichaamsdeel
4. Vorm van reizen
5. Slot
6. Dier

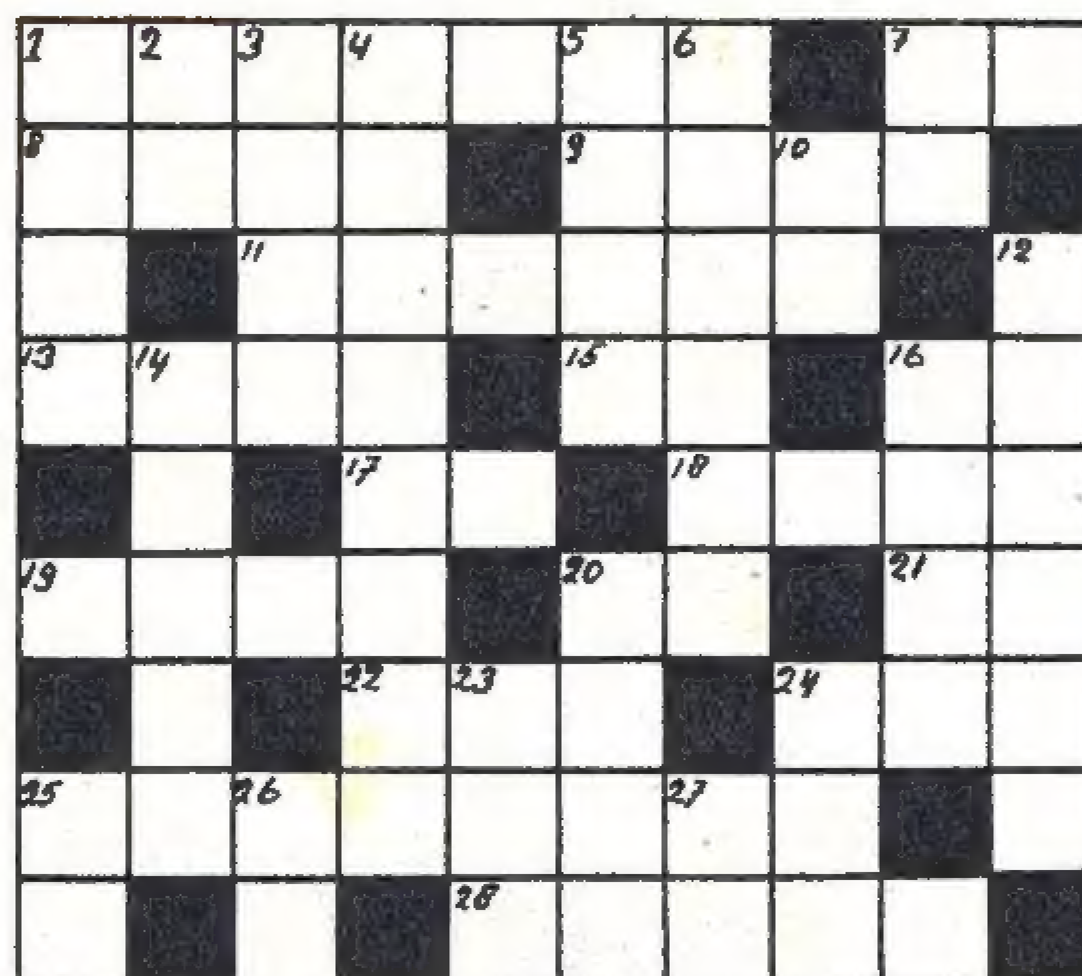
Puzzel, ingezonden door Tonka Kolleman in Breukelen.

In de middelste kolom komt bij goede oplossing een woord te staan (van boven naar beneden), dat *weinig* of *klein* betekent.

ÉÉN-WOORDREBUS

N 8 D vl er

Kruiswoordpuzzel



Horizontaal:

1 Vogel
7 Spil
8 Jongensnaam
9 Vogeltooi
11 Zwart mensenras
13 Verblijfplaat van dieren
15 Nederlandse Spoorwegen (afk.)
16 Windstreek
17 Jongensnaam
18 Stekelig dier
19 Meisjesnaam
20 Meisjesnaam
21 Jongensnaam
22 Kledingstuk
24 Landbouwwerktuig
25 Veefokkerij
28 Mooi

Verticaal:

1 Jongensnaam
2 Jongensnaam
3 Vulkaan
4 Koude ruimte
5 Korte tijd
6 Zoete vruchten
7 Slede
10 Muzieknoot
12 Zijrivier van de Donau
14 Familielid
16 Wasmiddel
20 Klein emmertje
23 Uitroep
24 Bevel
25 Familielid
26 Voedsel
27 Bergplaats

Ingezonden door Inge Rehorst in Waddinxveen.

OPLOSSINGEN PUZZELS UIT ONS VORIGE NUMMER

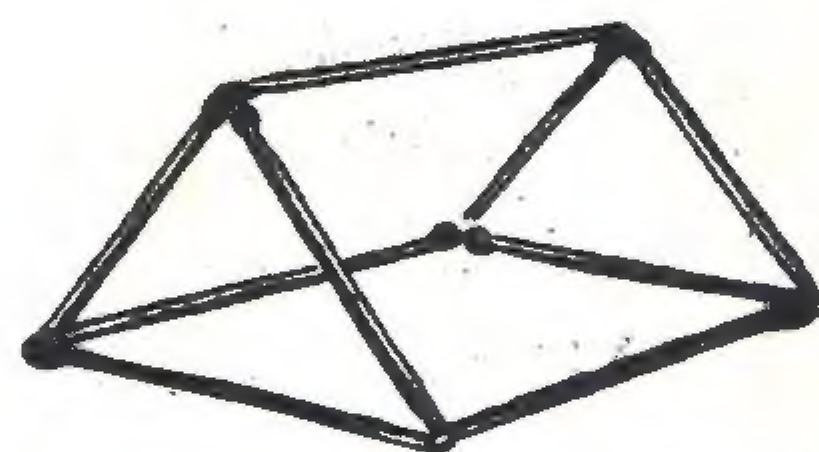
Dierenpuzzel

```
   W  L
L  E E U W
   Z  I      B
   E  P A N T E R
   L  A      E
    M A R T E R
      R   IJ
      D   G
          E
      H E R M E L IJ N
```

Oplossing van de puzzel, ingezonden door Frits Konings in Roosendaal.

```
   A S S E N
L    H O L    O
I N    L    P M
N E G     P A D
D E    P    N A
E    H A M    T
   L IJ D E R
```

Oplossing luciferskunstje



ZIEKENLIJSTJE

Wim Kouters, Oostbrabantse kliniek voor kinderen van de Stichting Sint-Jozef-Heil in Bakel (N.-Br.), is dertien jaar oud. Hij ligt al acht weken in het ziekenhuis en zal daar voorlopig nog moeten blijven. Wim zit in de zesde klas en spaart ansichtkaarten. Zullen we hem eens verrassen? Afgesproken!

B E T S Y


SUFFERD!
TRA-LA

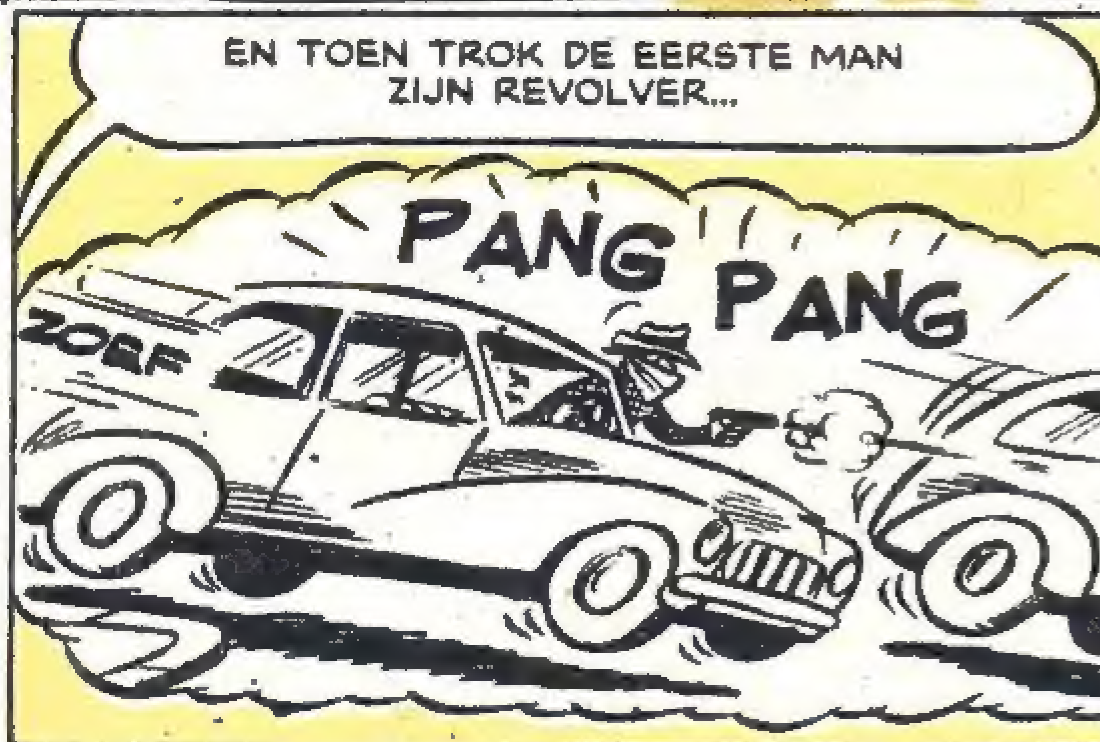

HEE, ZUS, HEB JIJ GEZIEN HOE HET GEBEURDE?


JA ZEKER!


DIE ENE MAN KWAM RAZEND SNEL AANRIJDEN. HIJ HAD EEN MASKER VOOR...

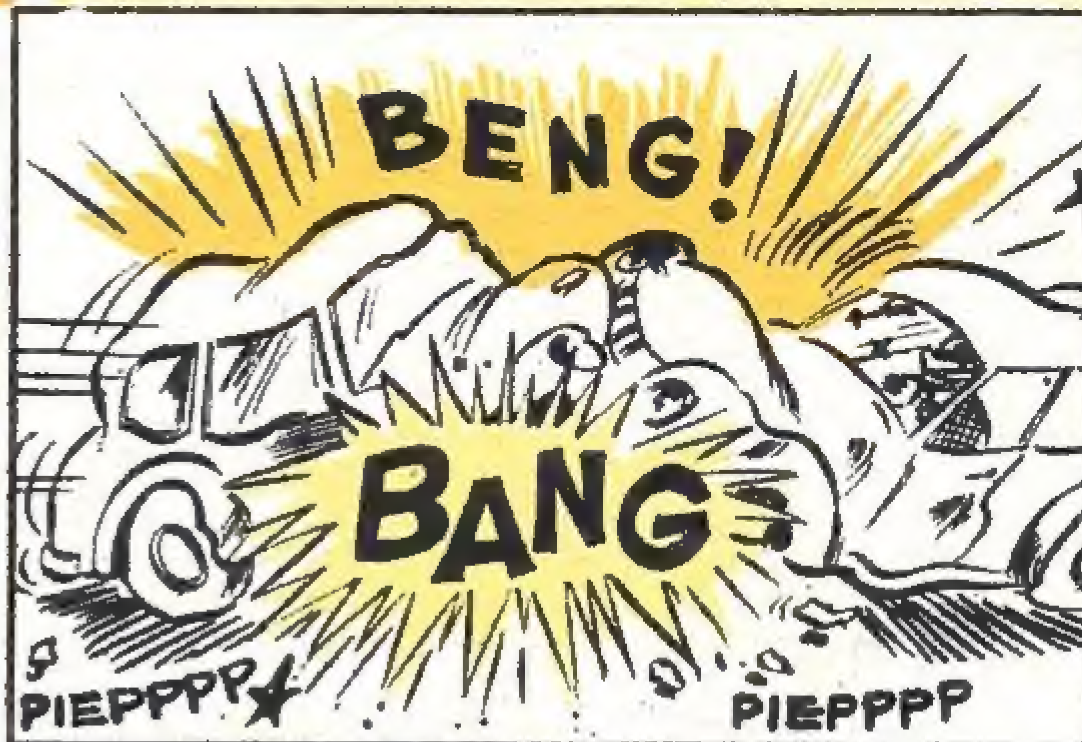

EN DE ANDER HAD EEN MACHINEGEWEER EN...
TAKKE-TAKKE-TAK




EN TOEN TROK DE EERSTE MAN ZIJN REVOLVER...
PANG PANG

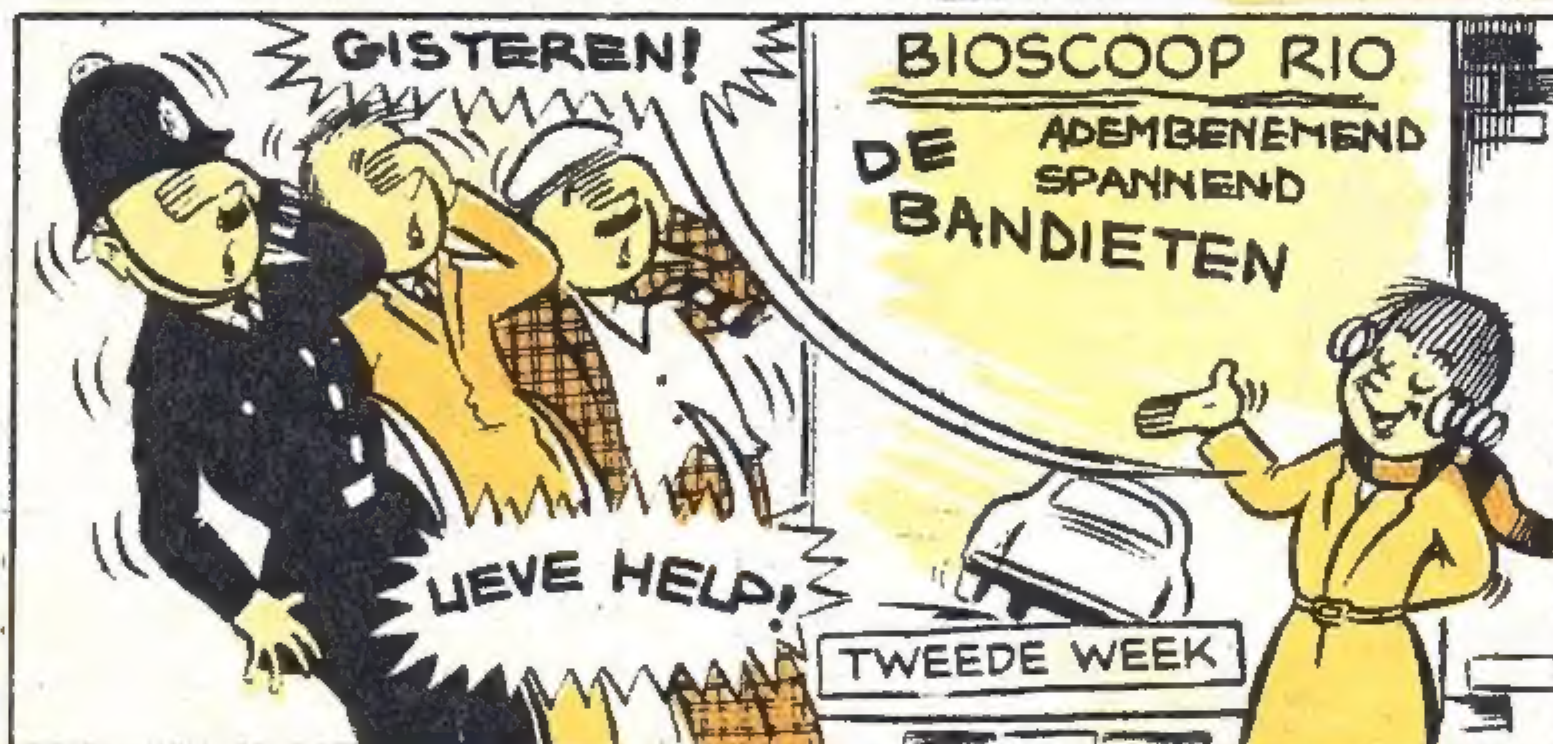

OVERAL LAGEN MENSEN OP STRAAT...
PANG PANG


EN TOEN DE AUTO'S BIJ EEN HOEK KWAMEN...
PANG
PANG
PANG PANG


BENG!
BANG
PIEPPPP
PIEPPPP


MEISJE, JE STAAT TE FANTASEREN!


NIKS, HOOR! IK HEB HET GEZIEN...


GISTEREN!
BIOSCOOP RIO
DE ADEMBENEMEND SPANNEND BANDIETEN
TWEEDE WEEK
LIEVE HELP!



















Voor Nederland: Redactie en administratie: Nassaulaan 51, Haarlem. Abonnementsprijs: 20 ct per nummer. Losse nummers: 30 ct.
Voor België adres: N.V. Tijdschriften Uitgevers Maatschappij, Van Schoonbekestraat 36, Antwerpen. Prijs: 5 frank.